

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Sister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

MAROKKAANSCH E JUWEELEN

15 cent.

Raffles zou juist naar buiten komen, toen de kerel de plank weg trok.

No. 1248.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

Uitgave van den ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Prinsengracht 627, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

MAROKKAANSCH E JUWEELEN

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

BAXTER IN MOEILIKHEDEN.

Dien morgen sloeg de heer Phileas Baxter, na zijn werkkamer op het hoofdbureau van politie te zijn binnengetrepen, de deur achter zich dicht op een wijze, die zijn oude secretaris Marholm van jaren herkende en die den ouden getrouwe weinig goeds voorspelde voor dien dag.

Het kleine, altijd over zijn werk gebogen, ijverig schrijvende mannetje, had in den loop der jaren in dat opzicht zijn gehoor zoodanig ontwikkeld, dat hij dat deurdichtslaan in allerlei graden had weten te definieeren en dat hij bijna feilloos kon zeggen, nog voor zijn onmiddellijke chef zijn hoed had opgehangen, in welk humeur de heer Baxter zich bevond.

In den laatsten tijd was dat humeur verre van rooskleurig en steeds talrijker werden de dagen, dat de gansche verdieping dreunde van den slag, wanneer de heer Baxter zijn deur in het slot wierp.

Het is een feit, dat omstreeks dien tijd een aantal bladen den hoofdinspecteur allesbehalve welgezind waren en hem fel aanvielen wegens zijn beleid, of liever wegens het volkomen gemis aan iets dergelijks.

En wanneer Baxter niet zulke invloedrijke verdedigers had gehad, die hem door dik en dun beschermden, dan zou men hem waarschijnlijk reeds lang verzocht hebben zijn uniformpet maar liever voorgoed op te bergen

en zich met een behoorlijk pensioen in het burgerlijke leven terug te trekken.

Toch had Baxter over het algemeen niet te klagen, want er waren juist eenige niet onbelangrijke inbraken op bevredigende wijze opgehelderd, van drie van die inbraken had men zelfs de daders weten te grijpen en nog fraaier: van een ervan had men zelfs den buit weten te achterhalen.

Dat was ongetwijfeld voor een man als Baxter een succes te noemen, want juist bij de gelegenheid dat niet alleen de dief, maar ook het gestolene werd achterhaald, had hij de zaak persoonlijk in handen genomen en hij blufte in de Windsor Club waarvan hij lid was, niet weinig op dat welslagen.

Daar stond tegenover dat er juist in de laatste weken te Londen weer een paar geheimzinnige dingen waren geschied, die hem met angst en zorg hadden vervuld, omdat hij bijna met zekerheid kon verklaren, dat John Raffles in die voorvallen de hand had gehad.

En het was hem een opluchting, toen hij een paar dagen geleden de overtuiging erlangde, dat Raffles zich in Egypte bevond.

Zeer waarschijnlijk was hij daar niet om een vermageringskuur te ondergaan, of om de pyramiden te gaan bewonderen, maar al had hij Egypte erger bezocht dan een bijbelsche

sprinkhanenplaag, dan had het Baxter nog geen zier kunnen schelen, want dat waren zijn zaken niet, en het was hem voldoende, dat Raffles buitenslands was en ver weg — en voor de rest mocht hij gerust heel Egypte leegstelen tot op den laatsten dinar.

Den dag tevoren was zijn humeur dan ook nog rooskleurig geweest, de deur was met een licht klapje in het slot gevallen en bijna dansend was de strenge chef naar zijn gemakkelijken leunstoel gegaan, waarin hij zich dadelijk met een zucht van welbehagen had uitgestrekt als in een mollig bed, de oogen had gesloten en een oogenblik had het er uitgezien, alsof hij zoetjes in slaap was gesukkeld en Marholm dacht dat dan ook stellig, want zooiets was wel eens meer gebeurd, op dagen van groote zegepraal of voldoening.

Maar laat op den middag was er een telefonisch verzoek gekomen om op het departement van den Minister van Justitie te willen verschijnen. Baxter was met trillende knieën heengegaan, hij was dien middag niet meer op zijn bureau teruggekeerd en de oude secretaris wist wel wat hij daarvan denken moest.

En dat hij goed gezien had, bleek nu wel uit het harde, kwade dichtslaan van de deur.

Marholm boog zich nog wat dieper over zijn vellen papier, zoodat het leek, alsof hij ze met zijn scherpen, puntigen neus aan den lessenaar wilde vastprikken en zijn pen vloog met razende snelheid over het rapport, dat hij onderhanden had, want Marholm was een echte ouderwetsche beambte, en hij had zich liever op pensioen willen laten stellen dan gebruik te maken van een schrijfmachine.

De chef had iets onverstaanbaars gebromd, dat zeker een groet moest voorstellen en Marholm begreep, zonder het te durven vragen, dat het gesprek met den Minister den dag tevoren niet van den aangenaamsten aard was geweest.

De groote man was al in zijn stoel neergeploft, streelde met zijn rechterhand, blank en vet, over zijn welonderhouden baard, die zijn trots was en waarin nog geen enkel haartje grijsviel te bespeuren en scheen geen trek te hebben in zijn gewone ochtendsigaar, hetgeen al een heel veeg teken was.

Hij zat achterover geleund, zijn linkerhand in zijn zak, het hoofd een weinig op de borst geneigd en dat duurde wel bijna tien minuten en tenslotte wendde hij zich tot Marholm en vroeg zonder hem rechtstreeks aan te zien:

— Iets belangrijks, Marholm?

— Niets buitengewoons, chef! Honderdveertien diefstallen, negen en zestig inbraken, zeven moorden en dertien zelfmoorden.

— Dat is zoowat het normale percentage!

bromde Baxter, blijkbaar opgelucht dat het niet méér was. Nieuws uit Egypte?

— U bedoelt Raffles?

— Natuurlijk bedoel ik hem! Dacht je dat ik de sfinx bedoelde! riep Baxter op nijldigen toon. Is hij er nog?

— Dat zou ik haast wel denken, mijnheer Baxter, want eergisteren is een groote bank te Caïro voor 15.000 pond sterling bestolen en van den dader is nog geen spoor gevonden!

— Uitstekend! grinnikte mijnheer Baxter, terwijl hij zich in de handen wreef, hij schijnt daar goed aan den gang te zijn! Laten de collega's in Caïro zich nu maar eens een beetje het vuur uit de sloffen loopen!

En hij trok zijn stoel wat dichtter bij de tafel en begon de brieven door te lezen, die reeds door Marholm uit de enveloppen waren genomen, doorgezien en voor zoover ze van eenig belang waren, met een paar kantteekeningen voor den chef ter lezing waren neergelegd.

En terwijl hij er zoo in bladerde, fronste hij zijn voorhoofd, legde twee brieven terzijde, sloeg er met de vlakke hand op en gromde:

— Fransche brieven, Marholm! Eén uit Parijs, één uit Pertignan! En allebei van de politie!

— Ja mijnheer Baxter, dat heb ik gezien! zei Marholm rustig.

— Maar wat duivel, waarom kunnen die menschen niet in het Engelsch schrijven?

— Denkelyk omdat zij die taal niet verstaan, mijnheer Baxter! antwoordde de secretaris luchtig.

— Zij zullen daar toch wel iemand hebben die hun brieven kan vertalen? Het is toch van een Hoofdcommissaris van politie in Londen niet te vergen, dat hij letterlijk alles kan? Wat heeft dit te beduiden?

— Ik ben zoo vrij geweest, het op de marge aan te teekenen, chef! antwoordde Marholm en hij verliet zijn plaatsje voor de kleine, ouderwetsche lessenaar, een ding op hooge pooten, waarbij men eveneens een hooge kruk moest gebruiken en die hij nimmer had willen veruilen voor een modern bureau, kwam naast zijn chef staan en wees met zijn penhouder op een van de brieven die het stempel droeg van het Hoofdcommissariaat te Pertignan.

— Hierin wordt U verzocht, mijnheer Baxter, hedenmorgen om tien uur inspecteur Leroy te willen ontvangen, die gaarne een onderhoud met U zou willen hebben naar aanleiding van de verspreiding van valsche Engelsche bankbiljetten in het Zuiden van Frankrijk, van de Italiaansche grens tot aan Bayonne toe!

— Dat belooft wat! zeide Baxter nijdig. Nog meer werk! En die ander met de stempel van Parijs en bedrukt met een hoofd!

— Deze brief is afkomstig van den Parijschen prefect van politie, chef, en moet dienen om het bezoek van monsieur Adolphe Dumartin bij U aan te kondigen.

— Wie is dat? Nooit van gehoord! zeide mijnheer Baxter, tamelijk wel uit zijn humeur door de komst van die twee Franschen.

Hij staat aan het hoofd van de afdeeling Recherche, chef! Het gaat om het bezoek van Abd-El-Mokr aan Londen!

— Wat is dat voor een onmogelijke naam! riep Baxter uit. Wie is die Abd-El-Mokr?

— Dat is de schatmeester, mijnheer Baxter, van Abd El Torin, wiens naam U natuurlijk niet onbekend zal zijn!

— Dat is immers die neger, die optreedt met Josephine Baker in de Folies Bergère?

— Niet geheel en al, mijnheer Baxter! antwoordde Marholm onverstoorbaar. Het is geen neger, maar een schatrijke Marokkaan en voor zoover ik weet, is hij ook nooit in tingeltangels opgetreden. Hij komt nu naar Engeland in gezelschap van eenige trouwe volgelingen en zijn vrouwen!

— Maar wat kan ons dat nu in 's hemelsnaam schelen! viel Baxter uit. Moeten wij daaraan onzen tijd besteden?

— De zaak is, mijnheer Baxter, dat El Mokr, de vertrouwde schatmeester van Torin, in opdracht van dien heer, naar Londen komt, naar het schijnt met een geheime politieke zending, maar voorts ook als drager van een zeer groote hoeveelheid juweelen, die hij voor zijn meester te gelde moet maken!

— Maar voor den drommel, laat hij ze te gelde maken, en er ons niet mee lastig vallen! gromde Baxter. Waarom schrijven zij ons dat allemaal?

— Dat kan ik U niet zeggen, mijnheer Baxter, want dat staat niet in den brief! Dumartin zal U dat waarschijnlijk zelf wel uitleggen. Maar het zal natuurlijk zijn om bescherming te verzoeken voor El Mokr, die hier niet alleen komt, maar in gezelschap van nog twee of drie andere Marokkanen, een er van is de halfbroer van Abd El Torin.

Baxter wilde nog een opmerking maken die van weinig vriendschap getuigde voor de Marokkanen in het algemeen en voor de gedeteneerde Torin in het bijzonder, toen er op de deur werd geklopt en een politie-agent kwam vragen of mijnheer inspecteur Leroy uit Pertignan kon ontvangen.

— Het zal wel moeten! bromde de chef tusschen de tanden. Marholm, blijf er bij en luister, en vertaal mij alles wat ik je zal opgeven. Misschien spreekt die man wel Engelsch! We moeten er maar het beste van hopen!

Verzoek dien heer maar om binnen te komen, Jones!

Een oogenblikje later trad er een goedgekleed, flink gebouwd man het vertrek binnen, met de levendigheid van den Meredionaal, wiens wieg stond in Marseille, Pertignan, Bayonne, of een andere stad in het zonnige Zuiden van Frankrijk.

Hij had levendige, tamelijk diep in het hoofd liggende oogen, die schuilen gingen onder borstelige wenkbrauwen, een smal maar goed gevormd voorhoofd en hij besteedde veel zorg aan zijn zwart glanzend hoofdhaar en zijn koket baardje, dat geknipt was à la Henry IV.

Hij was met de grootste zorg gekleed, zelfs wel een beetje verwijfd, van Engelsch standpunt bezien, en natuurlijk droeg hij reeds nu, ofschoon het pas tien uur in den morgen was, den glanzenden hoogen hoed, zonder welke een Fransche politie-autoriteit van eenige standing het niet schijnt te kunnen stellen.

Zijn hagelwitte tanden kwamen te voorschijn tusschen het zwarte snorretje en het keurig gesneden baardje, toen hij glimlachend en met een paar buigingen op Baxter toetrad en zich in allermiserabelst Engelsch voorstelde.

Maar hoe geradbraakt dat Engelsch ook was, Baxter haalde toch verlicht adem, want het was toch nog altijd beter dan het beste Fransch.

Heelemaal zou hem dat echter niet bespaard worden, want als de inspecteur in vuur geraakte, wat nogal eens gebeurde, dan sprak hij het radde, met rollende r's en veel neusklanken doorspekte Fransch van den Marseillaan, dat zelfs voor den Parijsenaar niet zoo gemakkelijk te begrijpen is.

Hij had niet eens afgewacht of hem een stoel werd aangeboden, maar was dadelijk gaan zitten, zijn oogen dwaalden over het tafelblad, vonden daar den brief uit Pertignan en hij begon op levendigen toon:

— Mijnheer Baxter, ik zie tot mijn genoegen dat U onzen brief reeds gelezen heeft. Ik hoop U zoo weinig mogelijk van Uw tijd te berooven, maar het betreft een belangrijke zaak, en men heeft mij uitgezonden, omdat het mijn afdeeling is, en ik mij steeds pleeg te bemoeien met de uitgifte van valsche bankbiljetten! Ik geloof dat ik mij daar niet juist uitdruk ha ha! Ik bemoei mij natuurlijk niet met de uitgifte, maar ik bemoei mij met het arresteeren van de uitgevers! Dat klinkt beter, zou ik zeggen! U moet mijn Engelsch verschoonen, mijnheer Baxter, ik weet wel dat het execrabel is!

— Excuseer U niet, mijnheer! zeide Baxter, die echter wel een beetje boos was, omdat de Franschman zijn naam op zulk een zonderlinge wijze verhaspelde met den klemtoon op de

laatste lettergreep, ongeveer alsof hij Bextaire heette. Zeg mij wat U te zeggen hebt, monsieur, en ik beloof U, dat wij ons best zullen doen om U behulpzaam te zijn — voor zoover het in ons vermogen is!

— Nu dan, de brief van den Hoofdcommissaris heeft het U reeds in het kort verklaard — er zijn op dit oogenblik in het geheele Zuiden van Frankrijk, maar hoofdzakelijk in de luxe steden, zooals Nizza, Menton, Pertignan, Ventimille en nog andere plaatsen een groot aantal biljetten van tien pond sterling in omloop, en U zult wel begrijpen, welk een ontzaglijke schade dat beteekent voor de hotelhouders daarginds, zoowel als voor de winkeliers en anderen, vooral nu men voor tien pond vele honderden francs krijgt.

Hij had zijn portefeuille te voorschijn gehaald en nam uit een afzonderlijk vakje een bankbiljet, waaraan met een papierhechter een strookje papier was bevestigd, waarop een naam en een adres geschreven schenen te zijn.

Leroy stak het Baxter toe met de woorden:

— Dit biljet is in beslag genomen bij een grooten confiseur, die het pas een oogenblik tevoren ontvangen had. Men heeft nog getracht, den man terug te vinden, die het uitgaf, maar alle pogingen daartoe waren vruchteloos.

Baxter bekeek het biljet met de grootste aandacht, en Marholm was ook naderbij gekomen en keek nieuwsgierig over zijn schouder heen.

Baxter had een groot vergrootglas uit zijn lade gehaald, tuurde er aandachtig door en vroeg toen vol verbazing:

— Wat mankeert er aan dit biljet?

— O, niets anders dan dat het valsch is, mijnheer Baxter! antwoordde de Fransche inspecteur glimlachend.

— Is U daar zeker van?

— Volkomen zeker! Ik erken, dat het uitmuntend is nagemaakt, en dat is juist het gevaarlijke! Ik kwam zooeven van de Bank van Engeland en daar verzekerde men mij dat men zelden zulke uitnemend nagemaakte biljetten gezien had.

— Maar met dat alles begrijp ik niet goed, in welk opzicht wij U van dienst zijn bij de opsporing van de uitgevers.

— Wij hebben reeds een van die uitgevers in handen, mijnheer Baxter! hernam de inspecteur met hetzelfde hoffelijke glimlachje. En na heel veel moeite hebben wij uit hem gekregen, dat die biljetten hier vervaardigd zijn en nog altijd worden! Hij zeide echter dat hij niet wist, waar zich ergens de geheime drukkerij bevond en daar is het tot dusverre bij gebleven. Het is echter van het allergrootste belang dat

die drukkerij ontdekt wordt, en zoo spoedig mogelijk! Onze arrestant verklaart namelijk, dat het plan bestaat, voor een bedrag van een millioen pond sterling te drukken — alleen aan biljetten van tien pond, dat is dus ruim honderd duizend stuks!

Baxter liet van schrik bijna zijn groot vergrootglas vallen en hakkelde:

— Een millioen pond!

— Dat wil zeggen, bijna 120 millioen francs, mijnheer Baxter! zeide Leroy, terwijl hij het bankbiljet heel zorgvuldig weer opvouwde en in zijn portefeuille borg.

— Maar wij hebben van die ontdekking van valsche bankbiljetten nog niets gehoord! riep Baxter op een toon van wanhoop uit.

— De zaak is opzettelijk zoo geheim mogelijk gehouden, mijnheer. En wij hebben de benadeelden dringend verzocht te zwijgen, in de hoop, dat wij daardoor de falsarissen in de val zouden lokken. U ziet echter zelf wel hoe bijzonder moeilijk het is, de vervalschers op heeterdaad te betrappen, daar de bankbiljetten werkelijk voortreffelijk zijn nagemaakt. Slechts met de loupe zijn kleine afwijkingen te constateeren in de handteekening van den president van de Bank van Engeland en in den vorm van het serienummer!

Op dit oogenblik ging de deur weer open, Jones verscheen op den drempel en zeide op gedempten toon:

— Neem mij niet kwalijk dat ik U stoer, chef, maar mijnheer Dumartin uit Parijs verzoekt dringend, aanstonds bij U te worden toegelaten!

— Nog een oogenblikje, nog vijf minuten, Jones! zeide Baxter ongeduldig. Verzoek mijnheer Dumartin of hij nog zoo lang wil wachten.

De ruige wenkbrauwen van Leroy waren een oogenblikje in de hoogte gegaan op het hooren van den naam en toen zeide hij glimlachend, maar toch een beetje spijtig:

— Parijs is dus ook al op de hoogte van de zaak? Ik hoop dat ze mij niet voor zullen zijn, mijnheer Baxter. U begrijpt wel, dat het voor mij een zaak van groot belang is, als ik het ben die den oorsprong van die valsche bankbiljetten ontdek! Ik zou stellig promotie maken.

— Het gaat niet om bankbiljetten, mijnheer Leroy, het gaat om.... hoe heet de vent, Marholm?

— El Mokr, mijnheer Baxter! hielp de oude secretaris hem op weg.

— Ja juist, een Mexicaan, een Marokkaan wil ik zeggen, die hier de diamanten van zijn baas wil verkoopen — El Torin heet hij. Mijnheer Leroy wij kunnen het bij dit korte gesprek onmogelijk laten en ik kan U slechts verzoeken,

voortdurend met mij in verbinding te blijven!

— Maar ik kan zeer goed wachten, tot Uw gesprek met mijn Parijschen collega is afgelopen, mijnheer Baxter! hernam Leroy op zijn levendigen toon. Wij moeten zoo spoedig mogelijk aan het werk gaan en ik vraag U dus verlof, hier op het bureau te mogen wachten tot mijnheer Dumartin weer vertrokken is.

— Ik heb er volstrekt niets op tegen, monsieur! zeide Baxter, zijn zware schouders ophalend. Geheimen zullen er wel niet verhandeld worden, en als gij dus wilt blijven....

— Als ik U niet in den weg zit! hernam Leroy glimlachend. Ik zou intusschen vast een soort veldtochtsplan kunnen ontwerpen.

— Als mijnheer genoeg neemt met mijn kamertje hiernaast! merkte nu Marholm op, die een klein vertrekje tot zijn beschikking had,

waarin hij dossiers bewaarde, en waar hij zich ook terugtrok, als zijn chef particuliere bezoeken ontving.

Hij had de deur reeds geopend en Leroy stond op het punt om het kleine vertrekje binnen te gaan, toen hij zich nog eens omwendde en met zijn beminnelijk lachje zeide:

— Van het oogenblik dat het de bankbiljetten niet betreft, mijnheer Baxter, zult U mij stilzwijgendheid tegenover mijn collega willen beloven! U begrijpt — wij zijn altijd wat naderig op elkander! Dat weet U als vakman beter dan wie dan ook!

— Wees maar gerust! Ik zal waarschijnlijk wel heel iets anders aan mijn hoofd krijgen! bromde Baxter, die begon te vinden dat men hem voor een dag wel wat al te veel Fransche levendigheid op zijn dak zond.

HOOFDSTUK II.

HET BEZOEK VAN ABD-EL-MOKR.

En Leroy was nauwelijks met zijn portefeuille met paperassen in het naast gelegen vertrekje verdwenen, of de gangdeur werd geopend en een stevig gebouwd man verscheen, met vuurrood haar, dat op zijn vierkant hoofd overeind stond als de borstels van een eyerzwijn, krachtig ontwikkelde schouders, een stierennek, en doorringende, staalgrijze oogen, die door iemand heen schenen te zien.

Hij had groote voeten en groote handen en hij bleek tamelijk goed Engelsch te spreken, al was het dan ook met een duidelijk merkbaar accent.

Er lag een trek van ongeduld op zijn breed vleezig gelaat, toen hij met dreunende stappen het vertrek binnenkwam, van Baxter naar Marholm keek en van Marholm weer naar Baxter en begon:

— Neem mij niet kwalijk, mijne heeren, maar mijn tijd is werkelijk een weinig beperkt, en ik vraag U verlof, mijn zaken met U spoedig te mogen afdoen. Gij hebt mijn brief ontvangen?

Baxter had dadelijk den brief weer gevonden, en zei toen zoetsappig:

— Er is al goede nota van genomen, mijnheer.... mijnheer Dumartin zeker?

— Die ben ik, mijnheer! Ik spreek immers met den hoofdinspecteur, met monsieur Baxter?

— U spreekt inderdaad met Baxter, antwoordde de inspecteur droogjes, neem plaats mijnheer Dumartin en verklaar mij spoedig wat

U hier brengt, want ik ben wel genoodzaakt U te verklaren, dat ook mijn tijd vandaag tamelijk beperkt is. Ik heb nog eenige gewichtige conferenties.

— De zaak is U in den brief van het Hoofdcommissariaat te Parijs reeds in het kort uiteengezet, mijnheer. Abd El Mokr, de schatmeester van Torin, begeeft zich overmorgen met een klein gezelschap naar Londen, en hij wil hier een gesprek voeren met Uw Staatssecretaris van Buitenlandsche Zaken. Ik kan mij er natuurlijk niet over uitlaten wat het onderwerp van dat gesprek zal zijn. De oorzaak daarvan is zeer eenvoudig — ik weet het niet! Wij kunnen en willen echter te Parijs die reis niet verhinderen, maar rekenen er daarentegen met groote stelligheid op, dat Uw Staatssecretaris te bevoegder plaatse den inhoud van dat gesprek zal mededeelen.

— Ook indien het onder het zegel van geheimhouding wordt gevoerd? vroeg Baxter langs zijn neus.

— Ook dan, mijnheer! antwoordde Dumartin doodbedaard. Gij zult toch zelf ook wel inzien dat Frankrijk het zeer onaangenaam zou vinden, wanneer de vertrouwde afgezant en vriend van een pas verslagen vijand onderonsjes heeft met hooggeplaatste Staatsambtenaren eener bevriende en verbonden natie! Wie kan zeggen wat die El Mokr hier komt uitspoken? Wie weet wat Torin in zijn schild voert? Dit is overigens een

zaak van politieke aard, die ik heel zeker niet met de politie zou bespreken en die elders wel zal worden opgelost! De Quai d'Orsay zal zelf wel weten, wat ze met Downingstreet daaromtrent heeft overeen te komen. De zaak staat echter anders wat het tweede gedeelte betreft van El Mokr's doel! Torin heeft hem een zeer groote hoeveelheid prachtige juweelen toevertrouwd, voor hij zich aan den Franschen opperbevelhebber in Marokko ging overgeven, met de opdracht, die bij de eerste de beste gunstige gelegenheid voor hem te gelde te maken. Ook dit is iets wat wij bezwaarlijk kunnen beletten, al komt het ons een weinig verdacht voor, dat Torin zijn juweelen wil verkoopen! Naar ons inzien kan zijn doel daarmede alleen zijn, contanten in handen te krijgen, om daarmede een nieuwe opstandige beweging in het pas tot rust gebrachte Marokko in het leven te roepen, zijn bewakers om te koopen en weder naar Marokko te vluchten! Wij zeggen natuurlijk niet dat het zoo is, maar de mogelijkheid is toch groot, en wij moeten daarmede rekening houden.

Baxter had een weinig verbluft naar dien stroom van woorden geluisterd en zeide nu:

— Van Fransch standpunt beschouwd kan ik dat alles zeer wel begrijpen! Wat ik echter niet inzie, is, wat de Londensche politie....

— De Londensche politie, mijnheer Baxter, kan ons in deze zaak van groot nut zijn! viel Dumartin hem met een vleugje ongeduld in de rede. Zij kan namelijk in het geheim toezicht houden op El Mokr en zijn gangen volgen. Het is voor ons van groot belang om te weten, aan wie hij zijn juweelen verkoopt, hoeveel hij er voor krijgt en wat hij met het geld doet. En ons inziens is een enkele wenk aan de verschillende juweliers voldoende, om dat doel te bereiken! Aan den anderen kant echter beschouwen wij El Mokr als een Fransch onderdaan van eenigen naam en die dus recht kan doen gelden op eenige bescherming van de zijde der politie. Bedenk dat de waarde van juweelen, waarvan hij de drager is, op ongeveer 15 miljoen francs wordt geschat!

Baxter kreeg bijna een schok van schrik op het hooren noemen van dat zeer groote bedrag en hij wisselde een snellen blik met Marholm, die eventjes met zijn smalle schouders trok en veelzeggend zijn wenkbrauwen zoo hoog mogelijk optrok.

Dat werd natuurlijk een rechercheurszaak, meende hij.

Baxter trommelde een oogenblik met zijn dikke witte vingers op het tafelblad en zeide toen Dumartin een oogenblik moest zwijgen om adem te halen:

— Het spreekt vanzelf, monsieur, dat onze recherche alles in het werk zal stellen om dien Marokkaan te beveiligen! Het ware echter beter geweest, wanneer men die reis en vooral het doel er van niet aan de groote klok had gehangen!

— Dat is volstrekt niet gebeurd, mijnheer Baxter! hernam Dumartin bedaard. El Mokr heeft dat doel zelf zooveel mogelijk geheim gehouden, en het is zeker, dat het slechts aan zeer weinig personen bekend kan zijn. Maar dat alles is voor de Fransche politie geen reden, om haar handen van hem af te trekken. Integendeel, die geheimhouding spoorde haar juist aan tot waakzaamheid.

Het bleef even stil in de vrij groote kamer en Baxter zat in gedachten verzonken, met zijn vingers trommelend op het tafelblad, zooals zijn gewoonte was, wanneer hij niet erg op zijn gemak was en vroeg toen:

— Zijn onze voornaamste juweliers op de hoogte van het voorgenomen bezoek van El Mokr?

— Ja, tenminste voor zoover ik weet. De juweelen schijnen vrij goed bekend te zijn in kringen van deskundigen en ik heb reeds hooren zeggen, dat er een syndicaat van Londensche juweliers is gevormd, dat de juweelen wil koopen.

— Dan moesten wij maar trachten, dien Chinees — Marokkaan wil ik zeggen, zoo spoedig mogelijk in aanraking te brengen met dat syndicaat, dan is dat onaangename gedeelte van de zaak tenminste achter den rug! meende Baxter. Ik zou het zeer onaangenaam vinden, als dien El Mokr hier iets overkwam en hij van zijn juweelen werd beroofd. Dat zou....

Hij hield plotseling op, op het zien van de eigenaardige uitdrukking op het gelaat van den Parijschen inspecteur, wiens rood haar op dat oogenblik wel vonken leek te schieten.

Baxter begon te hakkelen, zeer verbaasd over de uitdrukking in de oogen van den Franschman en hernam toen:

— Nietwaar, dat zou immers hoogst onaangenaam zijn? Dat mag de Londensche politie nimmer dulden!

Dumartin haalde zijn rosroode wenkbrauwen als het ware met een ruk op, schudde even met zijn zware schouders en zei toen langzaam:

— Voor de politie zou het natuurlijk zeer onaangenaam zijn, maar bedenk eens welk een opluchting het zou wezen voor de Fransche regeering, wanneer aan El Torin dat zeer groote kapitaal ontging, dat hem misschien wel in staat zou stellen, langs allerlei slinksche wegen zijn macht te herstellen.

Baxter keek zijn bezoeker aan als een van die ouderwetsche gapers, boven de winkels van

drogisten en hij zag er werkelijk wel wat uit als een schaap, toen hij stotterde:

— Nu krijg ik er geen hoogte meer van! Aan den eenen kant verlangt gij, dat El Mokr beschermd zal worden — maar aan de anderen kant zoudt gij het niet kwalijk nemen, als men hem zijn kostbare juweelen ontstal?

— In zekeren zin is dat zoo! antwoordde Dumartin afgemeten. Maar wij begrijpen zeer goed, dat de Londensche politie haar plicht zal weten te doen. Dat neemt natuurlijk niet weg, dat het aan mijn regeering lang niet onwelkom zou zijn, wanneer El Mokr met ledige handen hier vandaan moest gaan! Maar daar wij dit nu eenmaal niet met elkander kunnen combineeren....

Dumartin hield op en keek Baxter met een loerenden blik aan, die er hoe langer hoe minder van begreep en hakkelde:

— Dat is nogal duidelijk. Ik zou niet inzien hoe het te combineeren valt!

— O, wat dat aangaat! hernam de Franschman met een gebaar, alsof hij iets wegsnuifde. Zeg mij eens, mijnheer Baxter, rangschikt men dien El Mokr eigenlijk niet een weinig onder de ongewenschte vreemdelingen?

— Waarom? Hij is immers rijk?

— Dat is te zeggen — dat is El Torin! El Mokr bezit niet zoo heel veel! Maar hij is een Marokkaan en ik zeide U reeds dat de Fransche regeering hem als een gevaarlijk persoon beschouwt!

— Dat mag zoo zijn — maar daarom behoeft de Engelsche regeering het toch nog niet te doen?

— Geloof U? Er bestaan anders nog zekere verdragen, die iets dergelijks regelen!

— Maar de verdreven Koning van Portugal heeft ook wel een toevlucht bij ons gezocht en wij denken er niet aan, hem te verdrijven, noch de talloze imigranten die gevlucht zijn voor het Communisme, noch anderen, voor zoover zij geen strafwaardige daad hebben begaan.

— Dat is een zeer loffelijk standpunt, mijnheer Baxter! Maar gij zult wel begrijpen, dat de Quai d'Orsay daar anders over moet denken! Ik wil U niet al te lang ophouden, mijn waarde heer. Wij hebben er volstrekt niets tegen dat El Mokr de diamanten verkoopt en kunnen het hem trouwens niet beletten. Maar zoodra hij het kapitaal van den verkoop in handen heeft, ziet de zaak er geheel anders uit. Dan wordt hij gevaarlijk, want met geld kan men menschen koopen, vriendschappen, bondgenootschappen! En dat willen wij tot iederen prijs beletten! Welnu, de Engelsche politie heeft niets anders te doen dan El Mokr aan te houden als ongewenscht vreemdeling!

— Een ongewenscht vreemdeling met een kapitaal van een half millioen pond sterling! riep Baxter met de grootste verbazing.

— Dat kapitaal neemt gij hem af!

— Wat zegt gij daar, mijnheer? riep Baxter in den grootsten schrik uit. Maar dat zou onwettig — dat zou diefstal zijn!

— Stel U gerust, mijnheer Baxter, daarvan zou geen sprake zijn! Het geld zou eenvoudig worden overgedragen aan de Fransche Regeering, die het voor El Torin zou beheeren, daartoe heeft zij het volste recht, nu hij geïnterneerd is en onderworpen aan onzen wil!

— Maar daarin zou El Mokr nooit toestemmen, mijnheer!

— Het is juist daarom, waarde heer Baxter, dat ik U verzoek, zijn toestemming niet af te wachten, maar hem eenvoudig arresteeren, riep Dumartin uit, die een weinig ongeduldig begon te worden. Als gij dit doet, steunt gij alleen maar onze Fransche wet, die U het volste recht geeft, vreemdelingen tijdelijk aan te houden, die U verdacht voorkomen en hun bezittingen met beslag te beleggen.

— Maar hij komt ons volstrekt niet verdacht voor! riep Baxter op een toon van wanhoop.

— Mijnheer, de Fransche regeering verzoekt U om het wel te doen! zei Dumartin, terwijl hij opstond. Ik verzeker U, dat het geld in goede handen komt en dat mijn regeering niet anders verlangt, dan te kunnen controleeren, op welke wijze het besteed wordt. Overigens wil ik U gaarne voor een groot deel van Uw verantwoordelijkheid ontheffen, want ik begeef mij van hier aanstonds naar den Minister van Binnenlandsche Zaken, bij wien ik een audiëntie heb aangevraagd, om hem, privatim over dezelfde aangelegenheid te spreken.

— Dat is een schitterend denkbeeld! riep Baxter opgelucht uit. En wanneer Zijne Excellentie erin toestemt, heb ik natuurlijk niets meer in het midden te brengen. Ik beloof U dus dat wij El Mokr en zijn metgezellen zorgvuldig zullen doen bewaken, natuurlijk niet al te opvallend en met het overige zal ik dan maar liever wachten, tot ik van den Minister nadere instructies heb ontvangen!

Dumartin haalde slechts even de schouders op en zeide, na een scherp blik op den inspecteur te hebben geworpen:

— Dan laat ik U verder aan Uw bezigheden over, mijnheer Baxter, die ongetwijfeld heel veel van Uw krachten zullen vergen! Ik heb de eer en ik zal het genoegen hebben, U morgenochtend om denzelfden tijd nogmaals te bezoeken. Ik hoop U dan tevens de instemming van Zijne Excellentie den Minister met ons eenvoudig en gemakkelijk plannetje, over te

brengen. Ik vergat nog te zeggen, dat dit alles natuurlijk geheim moet blijven, althans totdat de overdracht van het kapitaal aan de Fransche regeering heeft plaats gehad. Mijne heeren, ik heb de eer!

Dumartin had zijn actetasch en zijn hoed gegrepen, boog vormelijk voor Baxter en zijn secretaris en het volgende oogenblik liet Jones hem weer uit, om hem door de kronkelende gangen van het sombere gebouw naar buiten te geleiden. En als de brave agent Fransch had gekend, en heel goede ooren had gehad, dan had hij Dumartin misschien kunnen hooren mompelen:

— Die mijnheer Baxter schijnt mij ook geen hoogvlieger te zijn! Als de Engelsche politie louter uit zulke lichten is samengesteld, dan ziet het er donker met haar uit!

Op straat wachtte een taxi en de Parijsche politiebeambte stapte er in, na aan den chauffeur te hebben opgedragen, hem onmiddellijk naar het Departement van Binnenlandsche Zaken te rijden.

En toen het gerucht van de voetstappen van Dumartin was weggestorven, zeide Baxter, die nog nauwelijks van zijn verbazing bekomen was:

— Ik kan niet zeggen, dat die mijnheer Dumartin een gentleman is. Als de Parijsche politie louter uit zulke schelmen bestaat, dan geef ik geen duit om haar! Wat zeg jij van die truc, Marholm?

— Heel erg gedistingeerd is het niet, mijnheer Baxter — maar ik moet U bekennen, dat ik ook nog nooit van een gedistingeerde regeering heb gehoord! De personen die een regeering vormen kunnen alle afzonderlijk heel fatsoenlijke lieden zijn, maar tezamen zijn zij heel vaak een raar zoodje! Het is nu eenmaal zoo en het is altijd zoo geweest! En men kan eigenlijk de Fransche regeering geen ongelijk geven, dat zij voorzorgsmaatregelen neemt! Als ik haar was, had ik dien El Mokr nooit naar Londen laten vertrekken met zijn juweelen. Mag ik U eraan herinneren, mijnheer Baxter, dat hier naast nog een Franschman zit?

Mijnheer Baxter klapte zich tegen het voorhoofd dat het schalde en zeide:

— Die zou ik bijna vergeten! Laat hem maar door de zijdeur gaan — zeg maar dat hij morgen nog eens terug moet komen — ik kan onmogelijk twee zulke gewichtige zaken tegelijkertijd behandelen.

Hij had dit alles op fluisterenden toon gezegd. Marholm knikte en stapte het kleine kabinetje binnen, waar de Fransche inspecteur uit Pertignan blijkbaar van verveling in slaap was gevallen, bij het raam, waardoor dan ook niets anders te zien viel dan een gedeelte van de tamelijk

morsige en sombere binnenplaats, waar een paar agenten in hun hemdsmouwen bezig waren met het oppoetsen van een arrestantenwagen.

Bij het piepen van de deur echter schrikte Leroy wakker, lachte verlegen en zeide met een kleur:

— Dat was niet heel erg beleefd van mij mijnheer! Maar nu ben ik volkomen wakker en tot den dienst van mijnheer Baxter!

Hij wilde reeds een beweging naar de deur maken, maar Marholm zeide haastig:

— De chef laat U verzoeken, monsieur, liever morgen nog eens te komen! De zaak is van groot gewicht en eischt een nauwkeurige studie! Morgenmiddag bijvoorbeeld — om een uur of twee.

— Als het dan morgen moet, zou ik liever des ochtends komen! zeide Leroy een weinig uit zijn humeur. Men kan mij daarginds moeilijk missen en ik wilde de zaak liever zoo spoedig mogelijk afdoen. Laat mijnheer mij anders een van zijn beste inspecteurs terzijde stellen, met wie ik de noodige maatregelen zou kunnen bespreken.

— Wij zullen zien, mijnheer! hernam Marholm, op zijn beurt een weinig geprikkeld. Er zijn nu zaken, die al onze aandacht vergen. Morgenochtend — ik zal zorgen dat de chef U ontvangt!

En het volgende oogenblik trad hij door een zijdeur, die Marholm voor hem openhield, in een tamelijk donkeren gang en nu moest hij maar verder zien hoe hij het gebouw, oud en ingewikkeld, verder uit kwam.

Maar hij scheen door een soort van instinct te worden geleid, want hij behoefde geen enkelen agent naar den weg te vragen en eenige minuten later stond hij op zijn beurt op straat, liep ongeveer honderd passen ver, ging een zijstraat in, toen nog een en stapte daar in een auto, die hem scheen te wachten en dadelijk wegreed.

Twintig minuten later hield die auto stil voor een hoekhuis in de Victoriastreet, de inspecteur sprong er uit, ging het huis binnen, waarvan de voordeur scheen open te staan, althans hij behoefde niet te schellen en de auto reed weg. Nogmaals twintig minuten later verliet Leroy dit huis weder aan de tuinzijde door een schuttingdeur, maar toen was hij niet langer inspecteur van politie uit Pertignan, maar Raffles, aliàs Lord Lister, de Groote Onbekende....

En terwijl hij haastig voortliep door de volkomen verlaten achterstraat, mompelde hij zachtjes voor zich heen:

— Die truc is uitmuntend geslaagd en ik ben nu tenminste zeker van mijn zaak! Mijn

informaties zijn juist gebleken! El Mokr is op weg naar Londen met een groote hoeveelheid juweelen en ik weet nu tot op een prik, wat mijn voornemen is met dien Marokkaan te

doen! Nu nog te weten komen hoe het syndicaat is samengesteld — en de rest is kinderspel! Raffles, ik geloof dat je een grooten slag zult slaan!

HOOFDSTUK III.

DE VALSCHE BILJETTEN EN NOG IETS.

Wat Raffles in zijn vermomming als inspecteur van politie aan Baxter had verteld, was volkomen waar, want inderdaad werden er juist toen in de Fransche Riviera vrij veel valsche tien pond-biljetten aangeboden en ook grif aanvaard, zonder dat men daarginds nog had kunnen ontdekken, wie de maker was van die biljetten en waar zij werden gedrukt.

Raffles was hier achter gekomen op een van die raadselachtige en toch eigenlijk zoo eenvoudige manieren, waarvan hij het geheim scheen te hebben.

Inderdaad wisten buiten hem slechts zeer weinigen nog iets af van die circulatie van valsche papier, welke de politie opzettelijk verzwieg, in de hoop, den maker ervan tot een onvoorzichtigheid te verleiden en hem in de val te laten loopen. Intusschen waren werkelijk naar verscheidene Europeesche hoofdsteden reeds telegrammen in code-schrift verzonden, met het verzoek, nauwlettend acht te geven op alle tienpond-biljetten en ook verdachte vreemdelingen in het oog te houden. Men had juist alleen Londen daarvan uitgezonderd, omdat de politie te Marseille, die in hoofdzaak het onderzoek leidde, geen oogenblik met de gedachte rondging, dat het valsche papier daar zou worden vervaardigd.

Ook Raffles zelf twijfelde daar ten sterkste aan, daar er te Londen zelf nog geen enkel valsche biljet van tien pond was gevonden en hij had dit voorwendsel slechts aangegrepen, om bij Baxter te kunnen binnendringen juist tegen het tijdstip, waarop die Dumartin zou ontvangen.

Want ook dit had Raffles vernomen, dat de voornaamste vertrouwde van Torin zou pogen, diamanten te Londen ten verkoop aan te bieden. Verder wist hij echter niets en het was juist om nadere bijzonderheden te vernemen, dat hij, in schijn slapend, het gesprek tusschen de beide politie-beambten had afgeluisterd.

Wat het onderzoek naar de valsche bankbiljetten betrof, hij dacht er niet aan, zich daar verder om te bekommeren — dat was een werkje,

dat de politie in de andere hoofdsteden zelve maar moesten opknappen. De hoofdzaak was, zich nauwkeurig op de hoogte te stellen van de verblijfplaats van El Mokr en van zijn voornemens. Daarom zou het wel noodzakelijk zijn, den volgenden dag nogmaals terug te keeren, teneinde te kunnen hooren, hetgeen Baxter en Dumartin hierover te bespreken zouden hebben.

Raffles dacht nog over dit alles na, toen hij in de huurauto zat, die hem tot dicht bij het onlangs gekochte heerenhuisje in de Cromwell Street bracht en hier wachtte zijn trouwe vriend Charles Brand hem met eenige spanning en niet zonder ongerustheid in de bibliotheek, waar hij bezig was met het bijhouden van het register.

De jongeman sprong haastig op van zijn hoogen stoel en zeide met oogen die straalden van blijdschap en opluchting:

— Blij dat je terug bent! Je moet het mij niet kwalijk nemen, Edward, maar ik vond het een gevaarlijke onderneming. Zelfs een man als Baxter kan men toch niet bij voortduring ongestraft om den tuin leiden.

Mijn waarde, ik had het volste vertrouwen in mijn vermomming en dat vertrouwen is ook niet beschaamd.

— Ik was bang dat de brief....

— De brief was in de beste orde! En hoe zou het ook anders, waar ik nog een schrijftafelade vol heb van die officieele formulieren, niet alleen uit Pertignan, maar uit verschillende hoofdsteden, die ik, telkens wanneer de gelegenheid daartoe gunstig was, wist weg te nemen. De stempel was uitstekend gelukt — en daaromtrent was ik dan ook volkomen gerust!

— En het resultaat, Edward?

— Wel, dat bevestigde in groote trekken alles wat ik wist en reeds van andere zijde gehoord had. Overmorgen wordt El Mokr hier verwacht!

— Hoe komt het dat er nog geen woord over in de bladen heeft gestaan?

— Dat is niets verwonderlijk! Hij zelf zal er

wel niet op gestaan hebben, dat die reis wereldkundig werd. Men moet tegenwoordig voorzichtig zijn! En luister nu, dan zal ik je alles mededeelen.

Raffles had een sigaret opgestoken, vleide zich languit in een gemakkelijken stoel en begon te verhalen, met die duidelijkheid en gemakkelijheid, die het hem mogelijk maakte, in vijf minuten iets mede te deelen, zonder iets van werkelijk belang te vergeten, waarvoor ieder ander een half uur zou hebben noodig gehad.

Brand, die met groote aandacht had geluisterd, zeide, toen Raffles zweeg:

— Je gaat dus morgen er weer heen?

— Ja, want ik weet niet genoeg!

— Ik denk dat dit overbodig werk is! Zoodra hij eenmaal is aangekomen, zullen de bladen wel meer aandacht aan hem wijden, daar de komst van zoo'n vertrouwden vriend van El Torin niet onopgemerkt kan voorbijgaan. Integendeel, zullen een half honderd journalisten hem cmzwermen en misschien kun je reeds overmorgenavond in geuren en kleuren in alle bladen lezen, wat je weten wilt!

— Ik vrees, dat je wat al te optimistisch bent, Brand! zeide Raffles glimlachend. Hoogstens zal ik er zijn verblijfplaats in vinden — maar van zijn werkelijke voornemens zal hij wel niets loslaten! Hij moet toch zelf begrijpen, dat het een gevaarlijk karweitje is, met zulk een vracht aan prachtige steenen door een stad als Londen te wandelen! Dan is er nog iets! El Mokr weet natuurlijk voor wien en voor wat het geld bestemd is en ook dat zal hem tot zwijgzaamheid nopen, waarbij ik nog geheel buiten beschouwing laat, dat hij een Oosterling is, die er voor bekend staan dat zij hun mond niet zoo spoedig voorbij praten. Maar de politie moet alles natuurlijk weten, Baxter en Dumartin moeten dat fraaie trucje nader uitwerken — en daarvan wil ik op de hoogte zijn.

— Hoe denk jij zelf over die opdracht van Dumartin?

Raffles zat een oogenblik glimlachend voor zich uit te zien, alle vingertoppen stijf tegen elkaar gedrukt en gaf toen ten antwoord:

— Het is geen elegant gebaar, maar men moet nu eenmaal de daden van een regeering nooit op een goudschaaltje wegen! Misschien zou ik, ware ik een Fransche regeering, van hetzelfde gebruik maken. Intusschen — het doet er weinig toe, want ik hoop en verwacht met stelligheid, dat de regeering te Parijs van dat geld geen centime in handen zal krijgen en nu is dat onderwerp voor vandaag afgehandeld en zou ik je willen voorstellen dat droge register terzijde te leggen en met mij te gaan zien hoe

de bouw van het ziekenhuis vordert, waarvoor ik de fondsen heb geleverd.

De dag verstreek, de nacht volgde op den dag, een nieuwe morgen brak aan en toen hoorde Raffles belargwekkende dingen, die hem zich gelukkig deden prijzen, dat hij niet van zijn oorspronkelijk plan was afgeweken en den raad van Brand had opgevolgd.

Want in hetzelfde kleine werkkamertje van den dag te voren, waarheen hij zich nu echter dadelijk had begeven, hoorde hij een groot deel van het gesprek tusschen Baxter en Dumartin.

Abd El Mokr, in gezelschap van twee andere Marokkanen, had zijn aankomst bijna een dag vervroegd!

Hij zou dien zelfden middag nog aan het Victoria Station aankomen en daar voorloopig worden begroet door een kleine commissie van juweliers, die hem dadelijk naar zijn hotel zouden begeleiden.

En van dat oogenblik af zou El Mokr staan onder toezicht van een tweetal chercheurs, die ongemerkt voor zijn veiligheid moesten waken, zonder dat het den Marokkaan zelve opviel.

En dat de dagbladen nog met geen enkel woord gesproken hadden van die komst, bleek tijdens dat gesprek ook heel duidelijk. El Mokr bleek zijn reis streng geheim te hebben gehouden. Men wist reeds sedert ruim een week volstrekt niet, waar hij zich ergens bevond.

Hij bleek dus wel een slimme Oosterling te zijn, die allesbehalve gesteld was op publiciteit, nu het de belangen van zijn meester gold.

Met dit nieuws begaf Raffles zich aanstonds weer naar zijn huis terug, na opnieuw zijn vermomming in de Victoria Street te hebben afgelegd en volstrekt niet begeerig om nogmaals een nutteloos gesprek te voeren met Baxter nu hij immers alles wist wat hij wilde weten.

De bankbiljetten mochten nu naar de maan loopen!

Maar een half uur later dacht Raffles hier toch wel een heel klein weinigje anders over.

Want toen Raffles de bibliotheekzaal zou binnentreden, waar de beide vrienden bijna altijd elkander wisten te vinden, trad Brand hem tegemoet met een stukje papier in de hand en wel een beetje opgewonden.

— Wat is dat? vroeg hij Raffles, terwijl hij hem met zijn groote, blauwe oogen aandachtig aanzag.

— Wel, ik zou zeggen dat het een biljet van tien pond sterling is! antwoordde Raffles glimlachend. Ik heb ze wel eens meer gezien!

— Maar heb je er ook wel eens gezien die zoo uitstekend zijn nagemaakt! riep Brand uit.

Raffles gaf geen antwoord, maar trad met het biljet dicht bij de ramen, hield het tegen het

licht, liet het papier, dat een heel klein weinigje vettig aanvoelde, tusschen zijn vingertoppen heen en weer schuiven, maakte een der hoeken nat met speeksel en haalde tenslotte zijn kleine zakloupe te voorschijn, waardoor hij serienummers en jaartal van uitgifte zeer nauwkeurig begon te bestudeeren.

Na vijf minuten zeide hij langzaam:

— Dat biljet is vals! En ik zou zeggen, dat het uitstekend is nagebootst. Hoe kwam jij tot de ontdekking van de valsheid?

— Louter door toeval! antwoordde Brand, terwijl hij een tweede biljet uit zijn vestzakje haalde. Dit is het echte biljet, dat ik je gisteren ter leen gaf om in je portefeuille te doen, toen je voor de eerste maal naar Baxter zou gaan! Zie zelf, het serienummer is juist hetzelfde!

Raffles overtuigde zich met een enkelen blik dat Brand gelijk had en riep uit:

— Dat is zeker al een heel eigenaardige samenloop van omstandigheden. Wie betaalde het je?

— Ik kreeg het op een postkantoor! Het werd mij uitbetaald bij het innen van een chèque van vijf en twintig pond!

— Ja, men kan niet vergen dat het personeel op de drukke uren alle bankbiljetten controleert! zeide Raffles langzaam. Wel, het is een merkwaardige zaak! Want men zou haast zeggen, dat er samenhang is tusschen die circulatie van bankbiljetten van tien pond aan de Azurkust en deze vondst van jou! Zouden die dingen dan waarachtig hier in Londen worden gemaakt?

— Heb je de politie al gewaarschuwd?

— Nog niet! Ik wilde wachten tot ik er met jou over gesproken had.

— Goed zoo! Eerst moet de zaak van El Mokr achter den rug zijn!

— Iets nieuws ontdekt?

— Ja en van belang! Ten eerste is de zaak volkomen geheim gehouden en dan komt El Mokr vanavond, dat wil zeggen om vijf uur, aan het Victoria Station aan! Hij logeert in het Continental Hotel. Hij zal worden begroet door een kleine commissie van juweliers. Hij heeft twee begeleiders. En de politie geeft hem er nog twee bij, maar daar zal hij zelfs niets van merken, want dat zijn rechercheurs en dat is gelukkig alles. Maar het is genoeg om den slag te slaan!

— Zeg mij eens even, Edward, zeide Brand zacht, nadat hij even stil was geweest, is dit nu eigenlijk wel geld, of zijn dit nu eigenlijk wel juweelen, die je je zonder al te veel gewetenswroeging kunt toeëigenen?

— Zonder den minsten twijfel! antwoordde Raffles met vaste stem. Je weet dat ik voor Torin in zijn kwaliteit van vrijheidsheld, van

een dapper man, die tegen een groote overmacht voor de zelfstandigheid van zijn land heeft gestreden, altijd de grootste eerbied heb gevoeld. Ik laat zijn persoon daar geheel buiten. Men zegt leelijke dingen van hem. Of zij alle geloofd mogen worden, dat weet ik niet en dat doet er ook niet toe. Maar in ieder geval — Marokko is voor het oogenblik weer tot rust gekomen, en ik vind dat daar nu meer dan genoeg bloed heeft gevloeid aan weerszijden. Duizenden Spaansche en Fransche soldaten hebben daar hun bloed moeten vergieten voor een zaak, die hun in het minst niet raakt, een zaak van financiën, van mijn-aandeelen en van grondbezit! Komt dat geld werkelijk in de handen van Torin, dan zou de ellende opnieuw beginnen, het bloed zal opnieuw bij stroomen vergoten worden en zonder ander resultaat dan dat hij opnieuw het onderspit zou delven, is het nu niet dan is het toch zeker over een paar jaren, want hij is nu eenmaal niet zoo sterk. Ik acht mij dus volkomen gerechtigd, dit alles te voorkomen, door hem als het ware de vivres af te snijden, die in dit geval onontbeerlijk zijn — het geld! Torin is heel goed waar hij nu is, nu de zaken eenmaal zoo geloopt zijn, en het is veel beter dat ik dat geld in handen krijg dan allerlei obscure helpers, voor het doel waartoe het bestemd is.

De oogen van Raffles waren gaan vlammen, naarmate hij sprak en hij eindigde, na een lange stilte:

— Neen, het zou mij geen oogenblik berouwen, indien ik er in kon slagen, die juweelen in handen te krijgen, voor zij te gelde zijn gemaakt, als het kon en als het moet, daarna! Maar ik zou mijn arbeid pas goed bekroond zien, als ik erin slaagde, zoowel de koopwaar als de koopsom in beslag te nemen! Ik wil echter niet onbescheiden zijn en ik zou al tevreden zijn met het een of het ander. Bewaar jij intusschen dat valsche bankbiljet goed — zoodra dit achter den rug is, moeten wij er werk van maken.

— Zou dit valsche biljet afkomstig zijn uit dezelfde bron, waaraan die talloze nagemaakte tien pondsnoten in het Zuiden van Frankrijk ontspruiten? vroeg Brand.

— Ik geloof niet dat wij daaraan kunnen twifelen. Ik heb een paar van die biljetten in handen gehad, en zij lijken als twee druppels water op hetgeen je me zooeven toonde. Ik denk dan ook wel dat wij de vervaardigers hier in Londen zullen moeten zoeken. En het moeten uitmuntende arbeiders zijn, te oordeelen naar hun werk! Een zeer fijn graveur heeft het cliché vervaardigd en slechts een zeer nauwkeurig onderzoek kan daarom de falsificatie aan het

licht brengen. En nu zullen wij eens onze maatregelen moeten gaan nemen, mijn waarde! Van dit oogenblik af, mag onze aandacht alleen gevestigd zijn op El Mokr, en wij moeten de rollen dus spoedig verdeelen — je hebt toch, zooals ik je verzocht, gezorgd voor de Moorsche gewaden, die wij wellicht noodig zullen hebben?

— Die liggen gereed, Edward! antwoordde Brand, wat dit onderdeel betreft, behoef je je volstrekt geen zorg te maken. De gewaden zijn keurig ingepakt en kunnen overal heen gebracht worden waar je maar verkiest!

— Goed zoo! Het is de vraag of wij ze noodig zullen hebben, maar wij moeten op alles voorbereid zijn! Wij zullen ons nu spoedig naar het station begeven, en trachten, zoo dicht mogelijk in de nabijheid van de Marokkanen te komen. Het heet dat El Mokr tamelijk goed Engelsch praat. En de juweliërs zullen hem dus zeer waarschijnlijk in onze eigen taal begroeten. Dat zal trouwens wel noodig zijn, want dat zij een van de talrijke dialecten spreken, die in Marokko gangbaar zijn, mag men gerust als uitgesloten beschouwen.

— Wil je dat ik meega?

— Dat zou ik op prijs stellen, Brand! Het is misschien noodig, plotseling een of andere boodschap te verzenden, en dan zou ik je heel graag bij de hand hebben. Maar natuurlijk, als de functie je tegenstaat — — —

— Dat is het niet, Edward! zei Brand zacht. Ik vrees alleen maar dat je niet zult slagen ditmaal. Alles zal te spoedig afgehandeld zijn.

— Komaan, er zal toch wel minstens een avond en een nacht tusschen hun aankomst, en den verkoop van die juweelen verstrijken! merkte Raffles op. Het is waar dat de juweliërs ongeveer weten, wat men hun zal aanbieden, want zij hebben vooraf een beschrijving van de steenen gekregen, zooals ik met zekerheid weet. Maar men wil de fraaiïgheden toch wel eens goed bezien ook, alvorens een bod te doen, en het betreft hier toch waarlijk geen peuleschilletje. Mogelijk zal El Mokr aandringen op wat haast, maar wij zullen toch op zijn minst een vollen dag voor ons krijgen, denk ik! En dat is voldoende, als wij maar eerst weten, wie het syndicaat vormen, en hoe de begeleiders van El Mokr er uit zien!

— In ieder geval zoo, Edward, dat geen van ons drieën, onze brave Henderson er bij inbegrepen, zich voor een Marokkaan zou kunnen uitgeven! Hun oogen zijn groot en koolzwart, en hun geheele gelaatsvorm is anders!

— Het laatste zou te verhelpen zijn Brand — maar ik erken, dat, althans overdag, de kleur van de oogen, indien zij sterk afwijkt, mij nog altijd eenige verlegenheid baart! Maar 's avonds

zijn alle katjes grauw, en daarenboven ken ik Marokkanen met bruinrijze oogen, meer dan je denkt!

— Dan zijn het ook geen zuivere afstammelingen van de Mooren! riep Brand uit.

— Dat is El Mokr dan ook niet! hernam Raffles kalm. Het is van algemeene bekendheid dat zijn overgrootvader een volbloed Engelschman was, die huwde met een Sultansdochter, na haar te hebben geschaakt. En nu willen wij deze theoretische gesprekken maar liever laten varen, en er ons op voorbereiden, te moeten handelen naar de ingeving van het oogenblik.

En hiermede eindigde het gesprek dan ook, en de beide vrienden maakten de noodige voorbereidselen voor de gevaarlijke onderneming.

En toen zij bijna gereed waren om het huis te verlaten, vroeg Raffles:

— Dat is waar ook — heb ik je al meegedeeld, dat er groote kans bestaat, dat mijnheer Baxter El Mokr zal laten arresteeren, zoodra die de koopsom in handen heeft?

— Arresteeren? Waarom? riep Brand uit. Die Marokkaan doet toch niets onwettigs?

— Voor zoover ik weet niet! Maar het is op vereerend verzoek van de Fransche regeering! Die wil namelijk het geld in beslag nemen, ten einde te voorkomen, dat het ten gunste van El Torin wordt aangewend, en misschien zijn vlucht of tenminste een herleving van den opstand in Marokko in de hand kan werken.

— Maar dat is een heel leelijk strekje! riep Brand vol verontwaardiging uit.

— Ik geloof niet dat het heelemaal in den haak is, bezien uit een gewoon menschelijk oogpunt, Brand, maar wij zijn er reeds aan gewend, dat regeeringen, zoolang zij bestaan, zich niet door zulke sentimenteele overwegingen laten leiden!

Zij stonden reeds in de gang, op het punt om te vertrekken, toen Brand nog zeide:

— Maar op die manier wordt de zaak steeds gevaarlijker Edward! En ik moet je zeggen, niet te begrijpen, hoe je er in dit geval in zult slagen, de koopsom in handen te krijgen.

— De koopsom, Brand — of de koopwaar! zeide Raffles met een glimlach, en het volgend oogenblik had hij de deurknop omgedraaid en stonden zij op straat.

Voor het trottoir stond de blauwgelakte limousine te wachten, die door James Henderson werd bestuurd, den reusachtigen chauffeur.

Allereerst reden zij naar het huis in de Victoria Street, en het was hier, dat Raffles en Brand hun uiterlijk volkomen veranderden.

Maar de prachtige limousine onderging eveneens een merkwaardige gedaanteverwisseling in de volkomen verlaten zijstraat, waar zich nimmer

iemand vertoonde, daar men liever een breedere verbindingsweg koos, en de straat slechts bestond uit de blinde muren van sombere, vervallen fabrieken.

Door een enkele handgreep aan een kleinen, goed verborgen hefboom, bracht Henderson het mechaniek in werking, hetwelk overal de dunne paneeltjes deed omhoogschieten in hunne sponningen, donkergeel van kleur, zoodat de blauwe limousine plotseling geel werd, en gelijktijd veranderde het nummerbord, en dat alles geschiedde zoo bliksemsnel, dat het nauwelijks was te volgen.

Zelfs de wielen veranderden van gedaante, doordat de blauwgelakte schilden van plaatblik, zich als het ware toevouwden als een waaijer, en in een holte van de dikke houten spaken verdwenen; wat zooeven discusswielen geweest waren dat waren nu zoogenaamde artilleriewielen met stevige, dikke, houten spaken! Henderson zelf verwisselde zijn gegalonneerde pet, die hij onder zijn zetel verborg, met een heel wat eenvoudiger soort hoofddeksel, en roen teed hij kalm de straat verder uit, en wachtte daar rustig tot zijn meester en diens helper zich bij hem zouden voegen.

En daar kwamen zij reeds aan, geheel van gedaante veranderd, maar nog steeds met de uiterste zorg gekleed, en stapten in. Henderson, die zijn orders reeds had, reed onmiddellijk naar het Victoria Station. Het was toen ongeveer twintig minuten voor de trein zou aankomen en er was dus geen tijd te verliezen.

Brand en Raffles stapten uit, gingen dadelijk het station binnen, en beklommen de groote steenen trap, die naar de perrons voert.

Er waren daar boven niet veel menschen, en die dreten rustig heen en weder op dat gedeelte van het perron, waar eenige krantenkiosken staan, en waar zich ook de wacht-kamers bevinden.

Het Victoria Station is een zoogenaamd kopstation, dat wil zeggen dat er geen treinen passeeren, en dat het een eindpunt of wel een beginpunt vormt.

En onmiddellijk had het scherpe oog van Raffles een aantal heeren ontdekt, waarvan hij er een onmiddellijk herkende.

Het was monsieur Adolphe Dumartin, de Parijsche politiebeambte, en zijn oogen leken wel boren, zoo drongen zij door iedereen en door alles heen, wat maar onder het bereik van zijn blik viel.

Een weinig verder stonden twee heeren met elkander in een vrij levendig gesprek verdiept, en ofschoon Raffles hun namen niet kende, wist hij dadelijk aan zekere eigenaardigheden, die

moeilijk te verbergen zijn, dat hij met een paar rechercheurs te doen had.

Dat waren dus zeker de politiemannen, die door Baxter waren aangewezen, El Mokr en zijn beide metgezellen goed in het oog te houden, en desnoods tegen overvallen te beschermen.

Een kort oogenblikje keken zij scherp naar Raffles en Brand, die juist de trap opkwamen, maar spoedig wendden zij hunne blikken weer af, want die keurig gekleede heeren zagen er zeker niet naar uit, dat zij het voorzien hadden op de juweelen van den Marokkaan, waarvan zij zelfs de aanwezigheid onmogelijk konden vermoeden.

Want alles was wel degelijk goed geheim gehouden, nu El Mokr er zelf zoo weinig op gesteld bleek, ruchtbaarheid te geven aan zijn bezoek.

Maar dicht bij de plek waar de trein uit het zuidwesten zou aankomen, bevond zich een plechtig groepje van vier hooggehoede heeren, en een hunner herkende Raffles onmiddellijk, en daartoe had hij alle reden, want mijnheer Henry Brompton, de bekende juwelier uit Brondstreet had hem nog geen vol jaar geleden een klein gedeelte van zijn ontzaglijke rijkdommen moeten afstaan.

Maar die slag scheen hij reeds lang weder te boven te zijn gekomen, want hij stond daar trotsch en verwaand rond te zien, en hij stak wel een half hoofd boven zijn collega's uit, terwijl hij ook breder in de schouders was, een soort van Hercules van een kermis, met een rood, opgezet gelaat, meestal wijdbeens staande, en met de vuisten gebald, alsof hij gereed stond iemand neer te slaan.

Alles klopte tot dusverre perfect, en Raffles was zeer in zijn humeur, temeer, waar inderdaad niemand ook maar iets bijzonders scheen te verwachten, want de drukte was volstrekt niet buitengewoon.

En eindelijk werd er, ver buiten de kap, een rookwolkje zichtbaar, dat steeds in omvang toenam — het was de trein.

Daar kwam hij al rommelend en dreunend binnenrijden, de wielen piepten, de trein stond stil.

Zonder er in het minst den schijn van te hebben, dat zij daar met een bepaald doel kwamen, wisten Raffles en Brand zich tot dicht bij het tourniquet te werken, en zij stonden zoo dichtbij dat zij de juweliers konden hooren praten, en zenuwachtige uitroepen slaakten, toen er, op een twintigtal meters afstand, een drietal witte gedaanten zichtbaar werden, die plechtig kwamen aanschrijven, terwijl achter hen een paar kruiers bagage droegen.

Een hunner, grooter dan de anderen, liep vooraan, in een trotsche houding, en zijn zwarte oogen gingen zoekend in het rond, totdat zij, bij het tourniquet, de vier heeren hadden gevonden, en hij een kort oogenblik aarzelde.

Maar Brompton was al op hem toegetreden, lichtte even den hoed af — in ieder geval was die man maar een doodgewone kleurling — en vroeg:

— Heb ik de eer met Abd El Mokr, den vriend van den grooten El Torin te spreken?

— Die ben ik, mijnheer! antwoordde de man in het wit met een diepe keelstem, en in vrij goed Engelsch.

— Wees dan zoo goed mij onmiddellijk te volgen met Uwe vrienden, mijnheer, opdat wij U naar uw hotel kunnen geleiden! vervolgde Brompton, en een oogenblikje later waren de drie witte gedaanten verloren in het publiek,

dat in grooten getale uit den trein was gestroomd en zich naar den uitgang naastte.

Brand richtte zich tot Raffles, en wilde iets zeggen, toen hij verbaasd stilhield bij het zien van de zonderlinge uitdrukking op het gelaat van zijn vriend.

— Wat is er? vroeg hij zacht. Is er iets niet in orde?

— Tot die slotsom zou men bijna geraken, Brand! antwoordde Raffles even zacht, en zonder zijn blikken af te wenden van het kleine groepje dat zij langzaam begonnen te volgen.

— Maar waarom dan? drong Brand aan.

— Wel, ik geloof te mogen zeggen dat ik El Mokr heel goed van gezicht ken! En ik moet je mededeelen, Brand, dat dat bruine heerschap daarginds, wie hij ook anders mag zijn, heel zeker niet Abd El Mokr is, de vriend van El Torin!

HOOFDSTUK IV.

WAAR IS EL MOKR?

Brand onderdrukte met moeite een schreeuw van verwondering, maar Raffles kneep hem in den arm, en zeide op gedempten toon:

— Nu niet, en hier niet, later! Eerst moeten wij zien waar zij blijven!

En zoo daalden de twee mannen dan de trap af, als het ware op de hielen van de twee rechercheurs en in de onmiddellijke nabijheid van monsieur Dumartin, die van terzijde scherp keek naar het drietal Marokkanen.

En zoo bereikte die geheele optocht, zoo eigenaardig samengesteld, door de breede deuren de straat, en toen stapten de heeren juweliers met hunne gasten in twee gereedstaande auto's, waarvan de chauffeurs zeker al op de hoogte waren gebracht, want de wagens reden snel weg, maar toch niet zoo vlug of de geheime agenten hadden gelegenheid hunne motorfietsen te bestijgen, terwijl de Fransche politie-beambte, het moest stellen met een taxi, die hij zeker van te voren reeds in beslag had genomen.

En zoo reed er dan een kleine file van voertuigen, die zonder het te weten bij elkander behoorden, door de drukste straten van Londen, tot allen stilhielden voor of in de onmiddellijke nabijheid van het Continental Hotel, dat in de Fenchurchstreet is gelegen.

Het is zeker een zeer groot Hotel, maar geen eerste klasse inrichting. Mijnheer Brompton

scheen het echter ruimschoots voldoende te vinden voor lieden die geen aanspraak konden maken op het bezit van een blanke huidskleur, al waren zij dan ook honderdmaal Ministers van Binnenlandsche Zaken geweest, in een grijs verleden, dat bijna niemand zich meer kon herinneren.

En vanwaar Raffles de auto had laten stoppen, aan de overzijde van de breede straat, waar niet zoo heel veel verkeer is, zag hij door de raampjes duidelijk hoe de drie Marokkanen uitstapten en op een tamelijk plechtige wijze werden ontvangen door den gérant. De grootste van de drie hield een stevig, blijkbaar nogal zwaar valies van geel varkensleer, splinternieuw zeker, en met een paar riemen dichtgegespt.

Een oogenblik daarna waren zij in het hotel verdwenen, een van de rechercheurs volgde, waarschijnlijk om een bespreking te voeren met den gérant en monsieur vond zeker dat hij voorloopig genoeg gezien had, want hij boog zijn hoofd als van een kwaden bulldog uit het portier-raampje en zeide iets tot den chauffeur, die haastig zijn auto rechtsomkeert liet maken en wegreed.

— En vind je nu den tijd gekomen, Raffles, om mij een kleine explicatie te geven? vroeg Brand, die nauwelijks zijn nieuwsgierigheid had kunnen beteugelen.

— Een explicatie? Waarvan?

— Wel, van hetgeen je op het station verklaarde!

— Maar mijn waarde, als ik die explicatie kon geven, zou ik maar al te gelukkig zijn! Zie je me voor een toovenaar aan? Ik weet er volstrekt niets van en ik begrijp het niet! Ik kan je alleen maar zeggen, dat die man niet El Mokr was, noch een van de Marokkanen in zijn gezelschap. De vriend van Torin is bijna een half hoofd kleiner, veel breder, en met een rond, bijna vriendelijk gezicht — voor een Marokkaan dan —! Hij had de prachtigste, gezondste tanden die men zich kan voorstellen, en deze vriend had vrij wat goud in den mond, gelijk de morgenstond! Ik heb gelegenheid gehad, El Mokr verscheidene malen te zien, nog geen negen maanden geleden, en je zult het wel met mij eens zijn, dat een man van veertig jaren niet in dien tijd een halven voet in grootte toeneemt! Kortom, ik ben zeker van mijn zaak.

— Maar waarom geeft die man zich dan uit voor El Mokr?

— Ik wilde dat ik het je kon zeggen! Maar zooveel begrijp ik wel, dat hier een schurkenstreek gaande is! Want het staat vast, dat die man, wie het dan ook mag zijn — de juweelen bij zich heeft! Zoo niet, dan zou het volstrekt geen doel hebben, zich door de juweliers te laten inhalen! Hij neemt dus de plaats in van El Mokr, en dat is natuurlijk alleen maar mogelijk, als deze zelf in de onmogelijkheid verkeert, persoonlijk ten tooneele te verschijnen!

— Edward, je jaagt mij vrees aan! riep Brand verschrikt uit. Zou er hier een misdaad gepleegd zijn?

— In het allergunstigste geval zeker een vrijheidsberooving, Brand! Die bruine kerel zal iets hebben vernomen van de reis naar Londen en het doel daarvan, en toen is bij hem denkelijk het plan gerezen, zich meester te maken van de juweelen!

— Alles goed en wel — maar waarom verkocht hij die dan niet dadelijk elders?

— Omdat hij geen domheden wilde doen, Brand! antwoordde Raffles droogjes. Hij behoefde immers slechts naar Londen te gaan, naar de lieden, die op de steenen als het ware zaten te wachten, en het geld reeds gereed hielden om ze te betalen! De Fransche juweliers daarentegen zouden eerst eens geïnformeerd hebben, zouden misschien wel een onderzoek hebben ingesteld, of zouden kennis dragen van het voornemen van hun Londensche collega's, en dus argwaan zijn gaan voelen. Dat alles kon zeer gemakkelijk voorkomen worden, door de rol van El Mokr tot het einde te spelen.

De beide mannen voerden dit korte gesprek in het inwendige van de thans gele limousine,

die nog altijd schuin tegenover het hotel stond te wachten.

En een tijd lang bleven zij zwijgend staren naar de donkere vestibule, totdat zij een van de chercheurs, die naar binnen was gegaan, weder naar buiten zagen komen, en een paar woorden met zijn makker wisselen, die daarop wegreed, terwijl de eerste zijn motorfiets naar de garage bracht, die bij het hotel hoorde, en toen opnieuw binnen ging.

— Zoo, zij schijnen beurt om beurt de wacht te zullen houden! bromde Raffles. Zij willen zeker de gaande en komende reizigers in het oog houden. Nu, wij hebben nu meer reden dan ooit, Brand, om onze plannen uit te werken! Dit zal wel een politiezaak worden, vrees ik — maar niet voordat ik zelf met dien bedrieger, dien moordenaar misschien wel, heb afgerekend.

Hij bukte zich voorover, sprak even in het mondstuk van de spreekbuis, die naast den zetel van den chauffeur uitkwam, en dadelijk zwenkte de gele limousine een zijstraat in, stond daar stil, en Raffles stapte uit, en zeide tot Brand:

— Ik zal eerst binnengaan. Jij komt een half uur later. Ik zal zeggen dat ik een zakenvriend verwacht, en dat ben jij — Wij komen beiden uit de provincie. En eenmaal binnen het hotel zullen wij wel zien hoe wij verder te handelen hebben.

Het portier klapte dicht, Raffles stak de straat over, kwam weer in Fenchurchstreet, en ging een oogenblik daarna met zijn valies in de hand, dat beplakt was met tal van buitenlandsche hotelzegels, het Continental Hotel binnen, als iemand, die gewend is om veel te reizen.

Hij stapte dadelijk toe op den klerk, die tot taak heeft, het vreemdelingenregister voor te leggen en den kamersleutel te overhandigen.

Het hotel scheen tamelijk goed bezet te zijn, tenminste Raffles vond eenige bladzijden met namen, die nog niet waren doorgeschrapt, en hij bemerkte dat men hem een kamer gegeven had op dezelfde verdieping als de Marokkanen, en zelfs in dezelfde gang, hetgeen hij als een gelukkig voorteken beschouwde.

Hij zeide dat hij binnen een half uur een zakenvriend verwachtte, met wien hij een afspraak gemaakt had, en verzocht, na diens naam te hebben opgegeven, hem onmiddellijk bij hem toe te laten.

Een piccolo geleidde hem, met zijn valies beladen, naar de derde étage, en ging hem voor naar een eenvoudig, echt Engelsch logeervertrek, met een goed bed, een vaste waschtafel en electrisch licht.

Het was een kamer zooals er in Londen misschien honderdduizenden zijn en Raffles sloeg

volstrekt geen acht op zijn omgeving, nam zijn valies over van den piccolo, en was het volgende oogenblik alleen.

Hij begon het valies te ontpakken, waarvan de inhoud was, tot op kleinigheden na, zooals men die kon verwachten van een welgesteld zakenman, uit een groote provinciestad.

Maar terwijl hij dit half werktuigelijk deed, dacht Raffles onophoudelijk aan het zonderlinge geval van El Mokr. Dat de lange Marokkaan de juweelen bij zich had — Raffles twijfelde er zelfs geen seconde aan. Het zou tot niets dienen, te willen pogen, een viertal Londensche juweliers om den tuin te leiden, die natuurlijk de reusachtige koopsom niet zoo maar bij zich droegen, als in de sprookjes van 1001-nacht, en dat zou die schelmachtige bedrieger, wie hij dan ook was, ook geel goed inzien. Brompton zou betalen, zoodra de juweelen zich in handen bevonden, en dan zeer waarschijnlijk nog met een chèque op een groot bankhuis.

De vraag was dus slechts — hoe kwam die man aan de diamanten, de robijnen, de saffieren en de andere prachtige steenen?

Het kon niet anders of hij had ze moeten rooven, en wie kon zeggen waar de ongelukkige El Mokr zich nu bevond — hoe het hem vergaan was!

Misschien was hij wel gedood, evenals zijn twee volgelingen. Want het stond natuurlijk vast, dat de twee mannen, die in gezelschap waren van den langen Marokkaan, onmogelijk de vrienden van El Mokr konden zijn. Zij immers zouden het bedrog onmiddellijk hebben doorzien!

Toen hij zoover met zijn overwegingen was gekomen, hoorde Raffles eenig gerucht op de gang, hij opende de deur, en trad naar buiten, volkomen ongedwongen.

Aan den overkant van de gang was zooeven een andere deur opengegaan, en de Marokkaan stond op den drempel, en deed met plechtige, afgemeten buigingen uitgeleide aan de juweliers, die hem tot in het logeervertrek hadden vergezeld en nu voorloopig afscheid namen.

Zij konden ternauwernood een half uur daarbinnen zijn geweest, maar die tijd scheen voldoende te zijn geweest om de juweelen te bezichtigen, ofschoon Raffles zich niet kon voorstellen, dat er reeds zoo spoedig een definitieve prijs was vastgesteld. En dat Raffles dit goed had ingezien bleek spoedig, want hij hoorde duidelijk, terwijl hij langzaam verder ging, hoe Brompton zeide, terwijl hij zijn hoogen hoed op het hoofd plantte:

— Tot morgen dus, elf uur, en dan zullen wij een definitief besluit nemen. Wij zullen dan de chèque — —

Op dat oogenblik kreeg hij Raffles in het oog, en hij vervolgde den zin op zacht gefluisterden toon, en toen bleef het stil totdat Raffles voorbij was gegaan en in de liftkooi was verdwenen.

Hij glimlachte maar eens, en mompelde voor zich heen schouderophalend, terwijl de lift snel met hem naar omlaag schoot:

— Die stilzwijgendheid zal je niet veel meer baten, mijnheer Brompton! Ik denk dat het morgen al te laat is, of je met of zonder je chèque komt!

In de vestibule gekomen, keek hij eens rond, en zeide tot een passeerenden étagekellner:

— Verwijs mijn vriend Jackson, zoodra hij komt, naar de launge, waar ik hem zal wachten.

En daarop stapte hij de ruime zaal binnen, de zoogenaamde conversatiezaal, waar echter op dat oogenblik maar heel weinig geconverseerd werd, want er zaten vier of vijf gasten, die met een slaperig gezicht in een courant bladerden, en zich verveelden.

En Raffles kon daar nog geen volle minuut hebben gezeten, of hij zag boven de onderste helft van matglas van de dubbele deur uit, het profiel van den étagekellner, die even naar binnen keek, en toen de bovenhelft van Brand, die den man bedankte, en binnenstapte.

Brand ging onmiddellijk op Raffles toe, die een stil plekje had opgezocht, begroette hem met een krachtigen handdruk, en vroeg:

— Welnu? Hoe staan de zaken?

— De juweliers komen morgenochtend om elf uur terug, met of zonder chèque, maar waarschijnlijk met! antwoordde Raffles. Zij willen natuurlijk de juweelen nog eens grondig bezien, en dat zal wel een paar uren in beslag nemen, denk ik.

— En wij?

— Wel, van het geld zullen wij moeten afzien, Brand, want aan een chèque hebben wij al bitter weinig. Dat zijn papieren, die dengeen, die er zich van meester maakt, noodlottig kunnen worden. Want zelfs al kregen wij die chèque in handen, dan zouden wij toch geen gelegenheid krijgen ze bijtijds te verzilveren. Wij zullen ons dus maar tot de juweelen moeten bepalen!

— Wanneer?

— Vanmiddag nog — en anders vannacht!

Het bleef eenigen tijd stil, en Brand scheen ergens over na te denken, totdat hij plotseling vroeg, altijd op denzelfden snellen fluisterenden toon:

— En hoe zit het nu met dien Marokkaan? Heb je hem nog gezien?

— Een oogenblik, toen hij mijnheer Brompton en zijne vrienden uitgeleide deed.

— En blijf je er bij dat het niet El Mokr is?

— El Mokr is zeer waarschijnlijk vermoord,

Brand! antwoordde Raffles koeltjes. Marokkanen zijn er de menschen niet naar, om de zaken ten halve te doen! Een levende El Mokr zou roet in het eten kunnen werpen — maar van een dooden heeft men geen last meer!

— Kun je je voorstellen hoe het in zijn werk is gegaan?

— Ik denk dat het fraaie drietal, dat daar nu in de logeerkamer bij elkaar zit, achtereenvolgens El Mokr en zijn metgezellen overvallen zullen hebben, op een eenzame plek! Zooiets kan in Marokko al heel gemakkelijk gebeuren! Voor openbaarmaking behoefden zij niet te vreezen, want El Mokr heeft natuurlijk zelf zijn plannen met de juweelen streng geheim willen houden. Die bruine schelm daarboven heeft zeslechts door een toeval kunnen ontdekken.

Raffles wilde nog iets zeggen, toen hij plotseeling zweeg, want hij had de gedaanten van de drie Marokkanen zooeven in de vestibule zien verschijnen.

De grootste van hen hield het splinternieuwe valies onder den arm gekneld en sprak juist den portier aan, die met een diepe buiging iets scheen te verklaren, druk wijzend.

— Wat zijn zij van plan? vroeg Brand zachtjes, en een weinig ongerust.

— Dat lijkt mij nogal duidelijk — zij willen eens wat van Londen zien, en geven natuurlijk de kostbare juweelen zoolang in deposito in de safe van het hotel. Zie maar — zij gaan naar het loket, en de klerk schrijft een ontvangstbewijs uit — onze bruine vriend schuift het valies door het loket — hij ruilt het in tegen het papiertje — nu verdwijnt het in zijn portefeuille, natuurlijk Marokkijsch leder, zooals het eenen Marokkaan betaamt, en opgelucht gaat het drietal weer heen! Wel, dat is misschien iets om te onthouden, Brand! Je hebt je auto toch nog altijd bij de hand?

— Dat spreekt vanzelf!

— Vooruit dan! Ik wil zien waar zij blijven!

De beide gewaande zakenvrienden stonden op, en zij kwamen juist in de vestibule, schijnbaar in een druk gesprek met elkaar verdiept, toen de portier, die even op straat was geweest, terugkeerde, denkkelijk om te zeggen, dat de auto gekomen was.

Inderdaad, voor het hotel stond een van die huurauto's stil, die men per uur en per dag kan huren, en die duurder zijn dan de gewone taxi's, waarvan zij ook naar het uiterlijk veel afwijken.

Het was een goede wagen voor vijf passagiers, den chauffeur er bij inbegrepen, gesloten en van binnen bestuurbaar.

De chauffeur droeg een soort van livrei, niet al te opzichtig, maar juist voldoende om het te onderscheiden van de gewone „chauffes" der ordinaire taxi's.

En nu zag men hoe de drie Marokkanen in den wagen stapten en even met den onderdanigen chauffeur spraken. Zij waren klaarblijkelijk voornemens Londen eens te bekijken als goedaardige toeristen, die gebruik maken van de gelegenheid, dat zij wegens zaken in Londen moeten zijn.

En zij zagen er op dat oogenblik zoo onschuldig uit, dat Brand zich afvroeg, of Raffles zich misschien niet vergist had.

Maar de grijze oogen van zijn vriend waren hard als staal, toen hij naar het instappen van het drietal keek, en zijn stem siste, toen hij op zachten toon beval:

— Wij zullen de heeren eens nagaan! Ik weet niet wat het is, maar ik vertrouw dat ritje niet! Vlug wat, Brand!

Terwijl zij naar buiten liepen, hadden zij alle gelegenheid om op te merken, dat de rechercheur in ieder geval niet sliep!

De man was er als de kippen bij, en stond al met zijn motorrijwiel klaar om de gestolen auto te volgen, plichtgetrouw, maar Raffles merkte spottend op:

— De goede man zal waarschijnlijk niet vermoeden, dat die bruine kerels zijn tegenwoordigheid volstrekt niet op prijs stellen!

— Zij kunnen toch onmogelijk weten wie of wat hij is, Edward!

— Dat valt nog te bezien! Het is best mogelijk dat zij vanwege de politie reeds van die beminnelijke zorg voor hun welzijn en veiligheid op de hoogte zijn gebracht. En al was dat niet zoo, als zij goede oogen hebben, kunnen zij den man al bij het station hebben gezien, en als hij werkelijk van plan is hen overal te volgen, dan zullen zij dat spoedig genoeg ontdekt hebben.

Op het gelaat van Brand verscheen een trek van onrust, terwijl hij naast Raffles haastig op zijn auto toeliep die stond te wachten, en hij zeide zacht:

— Dat is alles goed en wel, maar die rechercheur heeft ook oogen! Hij zal spoedig bemerken dat een auto die van zijn beschermeling hardnekkig volgt, en hij zal willen weten wat dat te beteekenen heeft!

— Dat zullen wij maar rustig afwachten! zeide Raffles bedaard. Stap in, Brand, anders zouden wij de fraaie vertooning nog misloopen!

HOOFDSTUK V.

EEN VERWONDERLIJKE ONTDEKKING.

Een oogenblik daarna was de kleine stoet onderweg.

Ditmaal waren het twee auto's, beide gesloten, want ook Brand had zijn conduit interieur genomen, en van elkander gescheiden door een motorrijder, die blijkbaar vast voornemens scheen te zijn, de auto van de Marokkanen hardnekkig te volgen.

Maar er geschiedde iets, hetwelk hem dit spoedig onmogelijk maakte.

De drie voertuigen hadden elkander ternauwernood een minuut of vier gevolgd, of er werd een vrij druk punt bereikt, waar een verkeersagent geposteed stond, die juist zijn witten knuppel ophief.

En zoo onverhoeds stopte de chauffeur van den vorsten wagen, dat de arme rechercheur onmogelijk nog bijtijds kon stoppen, en met een tamelijk vaartje opbotste tegen de achterbumper van de auto.

De politiemann maakte een tuimeling, en viel om met zijn rijwiel, waarvan het voorwiel geheel verbogen was.

En voor de goede man eigenlijk nog goed wist wat hij moest beginnen, of zich had kunnen overtuigen van de schade, was de auto met de Marokkanen reeds verder gereden met de tweekzitter van Brand op de hiel.

Was het een ongeluk geweest? Was het met opzet gedaan?

Dat viel heel moeilijk uit te maken, maar Raffles was meer dan ooit van plan, die geheimzinnige Marokkanen in het oog te houden, die daar nu geheel vrij en onbelemmerd door de reusachtige stad konden rijden, zonder dat al te bezorgde politiebeambten het hun lastig konden maken.

Voor de reusachtige bazar van Wanamaker, in de Oxfordstreet, stond de auto van de Marokkanen een kwartier later weer stil, en een van hen stapte uit, scheen een oogenblik te weifelen, en ging toen het wereldberoemde Warenhuis binnen, een van de grootste ter wereld, met een personeel van bijna negenduizend koppen.

Raffles, die de auto geen seconde uit het oog had verloren, zorgde er wel voor dat zijn eigen wagen op een behoorlijken afstand stilstond, en sprong er uit, nog voor het voertuigje geheel stilstond.

Door een anderen ingang ging hij binnen, en

de Marokkaan had het zelf aan zijn sneeuw-witten burnoes te danken, dat Raffles hem al heel spoedig in het oog kreeg.

De bruine bezoeker keek een oogenblik schijnbaar hulpeloos rond, en toen stoof er een van die deftig gekleede heeren op hem af, wier eenige taak hierin bestaat, dat zij zich moeten bemoeien met vreemdelingen die blijkbaar in het geheel geen Engelsch spreken. Wanamaker heeft twaalf van deze heeren in dienst, die, behalve uitstekend Engelsch, een der levende talen vloeiend spreken, en men kan daar zich als Spanjaard evengoed redden, dan als Nederlander, Zweed of Rus. Maar de Marokkaan scheen voldoende Engelsch te kunnen brabbelen om zich begrijpelijk te maken, want de keurig gekleede heer verwees hem glimlachend en buigend naar een afdeeling op de eerste verdieping gelegen, en welke men kon bereiken door een trap zonder einde, en waar het op dat oogenblik bijzonder druk was.

De Marokkaan scheen een oogenblik terug te deinzen voor die bewegelijke trap, die schier geruischloos en nauwelijks zichtbaar de eene trede op de andere deed volgen, onafgebroken, van den vroegen morgen tot den laten avond, en toen koos hij de wijste partij, volgens zijn inzicht, en nam de vaste trap, die daarnaast is. Het ging minder gauw, maar het was veiliger!

Maar alweder bereikte hij daardoor niets anders dan dat Raffles hem heel gemakkelijk kon achterhalen door de beweeglijke trap te nemen, en zoo was hij bijna tegelijk met den Marokkaan aan het begin van de afdeeling, waar zeer druk gekocht werd.

De bruine bezoeker keek aandachtig rond, maar Raffles zorgde wel, goed verborgen te blijven achter vele ruggen, en toen kocht hij iets, het pakje werd voor hem ingepakt, hij betaalde aan een der vele cassa's en ging met zijn pakje heen, nagestaard door een paar dozijn dwepende oogen van belangstellende verkooptertjes.

Wat Raffles ertoe bewoog, had hij naderhand moeilijk kunnen zeggen. Het was waarschijnlijk iets als een onberedeneerde ingeving. In ieder geval was hij met een paar stappen bij de cassa, en zeide op zachten toon tot de verwonderde kasjuffrouw:

— Recherche! Herinnert U zich waarmede

die Marokkaan betaald heeft, die daar juist weder de trap afdalende?

— O ja, heel goed — met een biljet van tien pond! antwoordde de kasjuffrouw, een beetje ongerust geworden.

Zij trok een der laadjes open, na aan den zwengel te hebben gedraaid, tastte even rond in het geld, en nam er het eenige biljet van tien pond uit dat zich erin bevond.

— Mag ik het eens zien? vroeg Raffles kortaf.

De vingers van het meisje beefden, toen zij het biljet overgaf, en reeds keken eenige bezoekers aandachtig toe, wier nieuwsgierigheid gewekt was.

Raffles had reeds zijn loupe te voorschijn gehaald, bekeek het biljet aandachtig, frommelde het tusschen zijn vingers, en gaf het toen glimlachend terug met de woorden:

— Stel U gerust — daar had ik bijna een dwaze vergissing begaan! Het biljet is volkomen echt! Toch zou ik U aanraden, het nog even afzonderlijk te houden en te merken. Neemt u me niet kwalijk dat ik U wat last veroorzaakt heb.

Raffles lichtte hoffelijk zijn hoed af en verwijderde zich haastig.

En hij moest wel voortmaken, want ook de Marokkaan scheen tamelijk gepresseerd te zijn, en ging juist de reusachtige draaideur weer uit, toen Raffles door een anderen uitgang een eind verder, de straat weer bereikte.

Hij ging naast Brand zitten, die zijn oogen goed den kost had gegeven, en vroeg:

— Iets bijzonders?

— Men kan het koopen van cigarettten toch zeker niets merkwaardigs vinden! gaf Brand lachend ten antwoord. Een van de Marokkanen is uitgestapt en heeft aan de overzijde zijn cigaretttenkoker laten vullen! De anderen zijn blijven zitten, de chauffeur heeft heel even met den langsten van ons drietal gesproken. En nummer drie? Deed hij iets bijzonders?

— Eigenlijk wel, Brand! Hij betaalde namelijk met een vals biljet van tien pond!

Brand keek hem een oogenblikje met open mond aan, en zeide toonloos:

— Wat vertel je me daar nu? Je maakt er zeker maar een grapje mee?

— Ik denk er niet aan, Brand! Het is bloedige ernst! Het biljet was vals.

— En je hebt niet onmiddellijk alarm gemaakt?

— Integendeel, ik ben als een muisje zoo stil gebleven, en ik heb het biljet aan de kasjuffrouw teruggegeven met de verzekering, dat het volkomen echt was.

— Maar waarom? riep Brand uit.

— Omdat ik mijn eigen plannen niet graag

in duigen werp, waarde Brand! antwoordde Raffles, met een zweempje ongeduld in zijn stem. Aan gearresteerde Marokkanen, tenminste op dit oogenblik, heb ik natuurlijk niets! Want binnen een uur zou men weten waar zij gelogeerd hadden, en van het oogenblik dat zij als valsche munters of hun handlangers bekend staan, kan de politie ook niet langer gelooven dat zij met El Mokr te doen heeft! Het valies met juweelen zal onmiddellijk in beslag worden genomen — en ik zou al mijn moeite voor niets hebben gedaan! Daarenboven zou die Marokkaan, als hij slim is, zeer goed kunnen volhouden, dat men hem dat valsche biljet ergens had betaald en dat zou de politie zeker nog het liefst van alles gelooven, want het klinkt wel wat vreemd, de combinatie Marokkaan-valsche munter!

— Wat wil je dan nu doen?

— Die auto nog maar eenigen tijd blijven volgen, en zien waar zij blijft!

— Maar als wij met zulke schavuiten te doen hebben, Edward, dan zullen zij goed opletten, en ook ons spoedig genoeg hebben ontdekt!

— Ik deel die vrees niet, Brand! We zitten in een Chevrolet, en die is al weinig minder talrijk dan de Ford! Wij zijn er in een korten tijd zeker wel veertig gepasseerd! En rijd nu maar voort — daar gaan zij alweer! Om je gerust te stellen wil ik je nog zeggen dat ik het biljet terzijde heb laten leggen en merken!

— Dat alles loopt nooit goed af! zeide Brand hoofdschuddend, terwijl hij zijn wagen in beweging bracht. De kasjuffrouw zal de zaak binnen vijf minuten met den stationschef hebben besproken, die zal het biljet opvragen, het zelf nog eens nauwkeurig bestudeeren, de valsheid ontdekken, en — — —

— En mij natuurlijk voor een prul uitmaken! voltooide Raffles den zin spottend. Laat hij zijn gang maar gaan! Wat doet dat er toe, van het oogenblik af, dat de Marokkanen toch onderweg zijn!

Brand zeide niet veel meer, want hij had nu al zijn aandacht noodig om den grooten wagen niet uit het oog te verliezen in de groote drukte.

Het duurde evenwel niet lang, of de groote wagen verliet de City, en tot zijn verbazing bemerkte Brand, dat de chauffeur stadswijken opzocht, waar men gemeenlijk geen belangstellende vreemdelingen placht te brengen!

Eerst meende hij, dat de chauffeur zijn klanten misschien een gedeelte van de haven wilde toonen, maar van die opvatting moest hij spoedig terugkomen, toen hij bemerkte dat de man meer zuidelijk ging aanhouden, zich van de rivier verwijderde, en de wijken scheen op te zoeken, waar de allerarmste bevolking van Londen woont — Houns Ditch, White Chapel.

Maar ook hier hield de auto niet stil, integendeel, zij reed met steeds sneller vaart verder, en Brand begon zich reeds af te vragen waartoe dit avontuur moest leiden, dat nu reeds twee uren geleden begonnen was, toen de auto, die nu wel een paar honderd meter voor de kleine Chevrolet uitreed, eensklaps stilstond voor een oud, vervallen gebouw in een morsige laan, die aan een zijde begrensd werd door een van ouderdom en vocht bijna vermolmd schutting, terwijl er zich aan den anderen kant niets anders bevonden dan havelooze loodsen, kolenopslagplaatsen en een gasfabriek, die buiten dienst gesteld scheen, want alles was er stil en doodsch!

De avond begon toen juist te vallen.

En Raffles trof het goed, want hij kon de auto tot stilstand laten brengen in een zijstraat, en niettemin uitstekend waarnemen wat er daarginds geschiedde.

Er bevond zich hier namelijk een van die gevaarlijke kruispunten, waar de Londensche verkeerspolitie onder een hoek van vijf en veertig graden spiegels heeft laten opstellen, waardoor het voor de chauffeurs mogelijk wordt, bijtijds waar te nemen wat er uit een zijstraat nadert!

Een der portieren van de gesloten auto ging open, en een man stapte naar buiten, die Brand eerst voor den chauffeur aanzag, want hij droeg geen witten mantel, noch het lange witte overkleed van den Marokkaan.

Maar toen hij onmiddellijk gevolgd werd door een tweeden en een derden man, die al evenmin een spoortje wit aan hun kleding hadden, toen begreep hij, dat de mannen zich in de auto, waarvan zij waarschijnlijk de gordijntjes gesloten hadden, van hun nationaal gewaad ontdaan hadden!

Raffles had een oogenblikje schuins naar het verblufte gelaat van Brand gekeken en zeide nu:

— Ja, ik wist wel dat het belangwekkend zou worden! De eenzaamheid van de plek is jou natuurlijk ook al opgevallen?

— Het is hier een verschrikkelijke buurt! antwoordde Brand. Het lijkt wel een woestijn van vergane planken, schimmel, roest, en verweerde steenen! Ik geloof ook niet dat hier menschen wonen!

— Tenminste niet in de laan, waar die auto zooveel stilstond, Brand! Ze is trouwens alweer verder gereden. Deze laan loopt verder uit op den straatweg naar het zuiden. Hier eindigt Londen als het ware. Zie in den spiegel — van de auto is niets meer te zien, en de drie mannen zijn ook verdwenen, na zich van hun burnoes te hebben ontdaan!

— Ik heb gezien dat zij dat groote gebouw zijn binnengegaan, Edward! Maar wat zoeken zij er in 's hemelsnaam!

— O, ik denk niet dat zij lang zullen zoeken! Zij zullen wel aanstonds vinden! antwoordde Raffles schouderophalend. Wij zullen wachten tot het nog iets duisterder is geworden, Brand en dan zelf daarginds eens een kijkje gaan nemen.

Ik wilde nu wel voor een lief ding dat we Henderson bij ons hadden, want dit zou wel eens een gevaarlijk karwei kunnen worden! Nu, als wij hem noodig mochten hebben, dan is hij gemakkelijk te telefoneeren, dunkt mij!

Brand wilde den vijfsprong reeds verlaten, toen hij zich nog even bedacht en vroeg:

— Acht je het aannemelijk, dat lieden, die zulk een grooten slag voorbereiden, zich nog bezig houden met bagatellen als valschmunterij?

— Ik geloof niet dat dat van zoo weinig beteekenis is als jij schijnt te denken, Brand! zeide Raffles hoofdschuddend. Een biljet van tien pond is natuurlijk niet zoo veel — maar het klinkt al heel anders als het er honderd zijn — en die geeft men heel gemakkelijk in een enkelen dag uit! In groote bazars heeft men natuurlijk wel iets anders te doen, vooral op drukke uren, dan te gaan onderzoeken of het biljet wel echt is, en zeker niet wanneer het door zulk een zoon uit het warme Afrika wordt aangeboden! Ik denk dat wij hier met een geheele bende te doen hebben — en dat daarginds, in dat sombere, verlaten gebouw, dat wel door een hevigen brand geteisterd schijnt te zijn geweest, de geheime werkplaats gevestigd is, waar die biljetten worden gedrukt, die terecht de politie in het zuiden van Frankrijk zooveel zorg geven!

— Maar wie heeft er ooit van gehoord, Edward, dat men Marokkanen bij zulke dingen betreft!

— Ik denk, Brand, dat die Marokkanen al evenmin bestand zouden zijn tegen een streng onderzoek met de toetssteen, als de biljetten die zij in omloop brengen!

Brand gaf bijna een schreeuw van verbazing, toen hij uitriep:

— Wat? Je gelooft....

— Ik ben er bijna zeker van, Brand, dat die Marokkanen nooit een voet in Marokko hebben gehad! antwoordde Raffles lakoniek. Maar wij zullen alles beter weten, wanneer wij dat gebouw eens wat nader onderzoeken!

— Grondig zal het wel niet gaan, want ik vrees dat die kerels wel weer gauw te voorschijn zullen komen! Zij hebben hunne vermommingen in de auto gelaten, en zonder die kunnen zij toch onmogelijk naar het Continental Hotel terugkeeren!

— Nu, dit is wel een van de wonderlijkste ontdekkingen, die wij in langen tijd gedaan hebben! zeide Brand, nog altijd wat verbluft, en langzaam en voorzichtig stuurde hij de kleine

auto om den hoek heen, en reed behoedzaam de laan in, waarin het reeds begon te duisteren. Hij

had de lantaarns van zijn wagen nog niet ontstoken.

HOOFDSTUK VI

HET AFGELEGEN HUIS.

Raffles liet eerst de auto keeren, op bijna tachtig meter van den dichtstbijzijnden hoek van het sombere, donkere huis, dat er uitzag als een volkomen verlaten fabrieksgebouw, stak den contactmaker in zijn zak, zoodat een ander den wagen niet in beweging zou kunnen brengen, en toen liepen hij en Brand haastig de laan verder in, hielden pas weder op, toen zij een vervelooze, maar blijkbaar zeer stevige deur bereikt hadden, gewelfd, en zich bevindend in een soort van ondiepe portiek.

Trouwens wees de geheele bouworde van de fabriek er op, dat zij hier te doen hadden met een huis, dat op zijn minst anderhalve eeuw oud moest zijn.

En ofschoon het snel duister werd, konden zij toch nog juist zien, hoe uit de bovenverdiepingen zware, verkoolde balken staken, en het dak op sommige plaatsen geheel verdwenen was.

Er viel niet aan te twifelen — een zware brand had een deel van de fabriek verwoest, en de eigenaar had het blijkbaar niet de moeite waard gevonden het oude karkas te laten herstellen. Denkelijk was hij bezitter van den grond waarop de fabriek stond, en wachtte hij rustig op het oogenblik, dat een nieuwe stadsuitbreiding, de onteigening en den aankoop van dat grondgebied noodzakelijk zou maken.

De onderste rij ramen bevond zich met de kozijnen wel twee meters van den grond, maar Raffles nam Brand op zijn schouders, en die tuurde voorzichtig even over een van die kozijnen heen, maar hij zag volstrekt niets, geen schijntje licht, geen beweging.

En toch kon er niet aan getwijfeld worden — de drie mannen waren door die zware poortvormige deur binnen gegaan.

Brand wilde reeds de hand uitsteken naar den ouderwetschen koperen knop, toen Raffles hem weerhield met een snel gefluisterd:

— Niet doen! je kunt volstrekt niet weten of dat ijzer en dat koper van die deur niet onder stroom staat! Er zal wel een andere wijze zijn om hier binnen te dringen. Laten wij eens trachten, om de fabriek heen te loopen!

Zwijgend gingen zij de donkere laan wat ver-

der in, met altijd de lucht van steenkoolgruis, waskaarsen en petroleum in hun neus, die tot hen overwoei van de groote fabrieken verderop, niet ver van de Theems.

Zij moesten wel veertig meter verder gaan, zonder nog een andere deur te vinden, en toen sloegen zij een hoek om, volgden den zijgevel van de oude fabriek, en ontdekten daar geen enkele andere opening, dan twee stevig getraliede keldergaten, die hen haastig deden verder gaan, uit vrees dat misschien hun voorbijgaande schaduw daar binnen gezien mocht worden, ofschoon de kans daarop niet groot was, want de keldergaten hadden ruiten, en aan den anderen kant voor die ruiten bevonden zich geen gordijnen, noch planken, of iets van dien aard.

Zij moesten dus nogmaals verder gaan, de vensters bleven altijd even hoog van den grond, zij bereikten een hoek, en nu waren zij aan de achterzijde van het sombere gebouw genaderd, en stonden hier een oogenblik stil om te luisteren en rond te zien.

Alles bleef echter donker en volkomen stil, alleen hoorden de beide mannen in de verte, als een branding op de kust het stadsrumoer.

Het uur was aangebroken, dat Londen zich ging vermaken, en daarginds, in het hartje van de stad waren nu reeds alle lichten ontstoken, en duizenden auto's brachten de schouwburgbezoekers naar plaatsen van vermaak, of naar dancings, en fijne restaurants.

De fabriek bleek aan de achterzijde ook een deur te hebben, veel grooter dan die aan den voorkant, een ware koetspoort, die waarschijnlijk in vroeger jaren gebruikt was om er met paard en kar binnen te kunnen rijden.

Maar die zag er al even stevig uit als de andere deur. Het was een ware vestingpoort, met duimdik ijzer beslagen, en het zou zeker niet gemakkelijk vallen, hier binnen te gaan.

En steeds verder gingen de beide mannen, telkens even stilstaande om te luisteren, sloegen nogmaals een hoek om, liepen langs een deur, maar wel met twee halfronde keldergaten, die versterkt waren met stevige tralies.

Neen, er was toch eenig verschil, want achter die tralies spiegelde niet het geglans van een ruit!

Daar waren stevige planken aangebracht, die overdag en des nachts moesten beletten, naar binnen te zien.

En een oogenblik daarna stonden Raffles en Brand alweder in de eenzame laan, donker en mistroostig, waar niets te zien viel.

Achter de schutting aan de overzijde was alles volkomen rustig, daar heerschte de stilte als van een kerkhof, en dat was ook niets verwonderlijk, want daar lagen alleen maar hoopen afval, roestig ijzer, bergen sintels en verrotte planken van een afbraak.

Niemand scheen er zich om te bekommeren, niemand scheen er prijs op te stellen. Het was als het vuilgele schuim, hetwelk de zee somtijds afzet op het strand. Het waren asch en de slakken van Londen, de reusachtige wereldstad, die hier als het ware kwam uitrollen, als een zee op de kust.

Een oogenblik stond Raffles in beraad, wat te doen, toen hij Brand haastig bij den arm greep, en in de duisternis van den zijmuur terugtrok, want zijn scherp oor had het kraken van een deur gehoord, en hij begreep dat de drie Marokkanen, of wat zij dan ook anders mochten zijn, na een bezoek van nog geen half uur aan dat zonderlinge, verlaten huis, weder naar buiten kwamen.

— Misschien hebben zij er alleen maar een nieuwen voorraad nieuwe biljetten gehaald! fluisterde Raffles zacht. Daar gaat de deur weer dicht — buk je zoo diep mogelijk — daar bij die lage schutting!

Deze zijwand van het gebouw was namelijk van een ander fabrieksterrein gescheiden door een morsig laantje, en het terrein zelf was omgeven door een schutting, volgeplakt met reclames van minstens twee of drie jaren oud, ontkleurd, nauwelijks meer leesbaar.

En nauwelijks waren zij daar neergehurkt in de dichte duisternis, of zij zagen inderdaad drie mannen haastig voorbijgaan, en de richting van Londen inslaan.

— Zouden het dezelfde zijn? fluisterde Brand.

— Dat was op dien afstand onmogelijk te zien, Brand! In ieder geval droegen zij geen witte gewaden.

— Maar de drie Marokkanen moeten toch naar het Continental Hotel terugkeeren, om geen achterdocht te wekken en bijtijds de juweliers te kunnen ontvangen?

— Zij zullen wel ergens anders hun maskeradepakken terugvinden! zeide Raffles schouderophalend. Natuurlijk moeten zij vannacht in het hotel logeeren en nu moeten wij maar hopen dat zij onze auto niet zien staan!

— Dat is waar ook! fluisterde Brand op een

toon van schrik. Dat zou een leelijk ding zijn. Gelukkig staat ze geheel op zijde van de laan, achter een rij boomen, en in de schaduw! Het is daar zoo donker als de hel!

— Wij zullen toch maar eens gaan zien! merkte Raffles op. Ik zou niet gaarne zien dat zij onzen wagen stalen, of hem zelfs maar vonden!

Zij liepen haastig voort, keken om de schutting, maar zagen aanvankelijk niets, totdat zij tenslotte de drie mannen in de verte in het licht van een lantaren als vage gedaanten zagen loopen.

Gelukkig al voorbij de plek waar de auto stond.

Zij hadden blijkbaar groote haast, een punt te bereiken, waar zij wel een bus naar het centrum zouden vinden.

Zoodra zij hun voetstappen niet meer hoorden, kwamen de beide mannen te voorschijn, en een oogenblik later hadden zij zich kunnen overtuigen dat de auto met haar gedoofde lichten nog altijd op dezelfde plaats stond.

Zij wachtten nog eenige oogenblikken, en toen er niets meer te hooren of te zien viel, zeide Raffles vastberaden:

— Wij moeten nauwkeurig weten wat er zich in dat huis bevindt, Brand!

— Vermoedelijk een geheime drukkerij, zou ik zeggen — tenminste wanneer je zooeven gelijk had, toen je zeide, dat ze daar wel nieuwen voorraad biljetten zouden gaan halen!

— Dat wil ik nu juist ook weten! Maar met ons beiden komen wij daar niet in, Brand, en dat is mij ook een beetje gevaarlijk! Niemand kan immers zeggen, hoeveel menschen wij daar nog zullen aantreffen. Wij gaan Henderson halen — of nog beter, ik zal hem wel mijn instructies geven en hem hier laten komen, in de buurt althans. Hij kan dan meteen nog enkele dingen meebrengen die ik hem zal opgeven, omdat wij op alles voorbereid moeten zijn! Dat spaart ons minstens een paar uur! Kom mede — de weg is nu wel veilig! Of neen — jij houdt het gebouw in het oog, en ik zal met de auto naar het eerste het beste telegraafkantoor rijden, en daar Henderson opbellen. Ik zal hem nauwkeurig het uur opgeven, en de plek, waarheen hij zich begeven moet.

— En als ik iets verdachts zie?

— Dan blijf je rustig waar je bent, en je rapporteert het mij zoodra wij weer bij elkaar zijn. Laat eens zien — geef mij een half uur, en kom dan naar het ouderwetsche pleintje, dat wij zooeven gepasseerd zijn op onzen weg hierheen. Er is daar een fontein, die niet meer werkt, van de dagen van Dickens af, denk ik, waar ik je zal wachten. Zet je ooren en je oogen goed open.

En terwijl Brand terug ging, reed Raffles met de auto naar het dichtstbijzijnde postkantoor, stelde zich daar in verbinding met Henderson, stalde zijn wagen in een kleine garage, die dag en nacht open bleef en begaf zich toen naar het schilderachtige pleintje. Brand voegde zich daar vijf minuten later bij hem, en rapporteerde dat hij volstrekt niets bijzonders had gezien. Daarna aten de beide mannen een zeer eenvoudige maaltijd in een tamelijk armoedig café, waar de dochter van den waard hen bediende, en op de seconde af op tijd vonden zij Henderson weder bij den ouden fontein, gekleed als een varensgezel, en met een ouderwetsch, maar sterk lederen valies bij zich.

Hij begreep volstrekt niet waar het eigenlijk om ging, maar hij had nauwkeurig de instructies opgevolgd en hij zei eenvoudig:

— Hier ben ik, mylord! En hier is alles wat U me gevraagd hebt!

— Mooi zoo! De auto — en dan op weg!

De auto werd weder uit de garage gehaald, de drie mannen reden er mede voor zoover zij de fabriek durfden naderen, en duwden toen het wagentje met vereende krachten verder, tot het een plaatsje kreeg in de zooeven reeds genoemde zijlaan, in de dichte schaduw van de reclameschutting.

Het was op dat tijdstip tien uur in den avond, en stikdonker.

Aan verlichting deed men niet veel in deze afgelegen laan, die eigenlijk al niet eens meer tot de stad behoorde.

Henderson en Brand keken Raffles vol afwachting aan, ofschoon zij zijn trekken ternauwernood meer konden onderscheiden en na even te hebben nagedacht, zeide Raffles:

— Vermoedelijk is de veiligste weg om binnen te komen door een van die gebroken vensters op de eerste of de tweede verdieping.

— Maar wij hebben geen ladder! fluisterde Brand.

— Dat is zoo, mijn waarde, maar wij hebben iets, dat bijna evengoed is, en dat ik zooeven reeds heb ontdekt! Kom maar mede! Hij voerde de beide mannen door de zijlaan een eindje verder, tot daar, waar 'n groote hoeveelheid afgedankte bouwmaterialen lag, en daaronder was een van die met dwarslatten betimmerde, lange breede planken, zooals ze wel gebruikt worden in bierbrouwerijen, om vaten naar beneden te rollen of in een pakhuis, en om te voorkomen dat deze een al te snelle vaart zullen krijgen, terwijl bij het oploopen de knechts een houvast hebben aan de dwarslatten.

De plank was zeker wel vijf meter lang, en voor het doel uitstekend geschikt. De drie mannen droegen het zware ding niet zonder eenige

moeite naar de achterzijde van de fabriek, en plaatsten het zoo, dat de bovenzijde steunde tegen het kozijn van een hoekraam op de eerste verdieping, en de onderkant stevig vastgezet in den weeten bodem. De helling was nu zoodanig, dat zij met weinig moeite met behulp van de dwarslatten naar boven konden klauteren.

Raffles ging het eerst naar boven om zorgvuldig het raam te onderzoeken. Een der ruiten was gebroken, en het kostte hem al heel weinig moeite, de overige groote scherven uit de sponning te halen en behoedzaam op de vensterbank neer te leggen. Daarop klauterde hij naar binnen, en de anderen volgden hem op den voet. Zij hadden dit alles gedaan in een bijna volslagen duisternis en half op den tast.

Zij konden dan ook niet zien waar zij zich thans bevonden, maar wel voelden zij dat de bodem onder hunne voeten meegaf, zoo vergaan en vermolmd waren de planken.

Eindelijk waagde Raffles het er op, zijn zaklantaren te ontsteken en het schijnsel daarvan verlichtte hetgeen waarschijnlijk vroeger een pakkamer was geweest, een zeer ruim vertrek, met de overblijfselen van een schier eindelooze paktabel nog in het midden.

Een deur, half uit de hengsels hangend, stond aan; op de teenen sluipend gingen zij er heen, en nu stonden zij in een smalle gang, waar de kalk van de muren was gebladderd, en met een houten wenteltrap aan het einde, die naar een hooger gelegen verdieping scheen te voeren.

Zij wilden reeds verder gaan, om naar een trap te zoeken, die naar beneden voerde, overtuigd als zij waren dat zij een geheime drukkerij, indien die inderdaad aanwezig was, zeker op de kelderverdieping moesten zoeken, toen Raffles plotseling weer bleef staan op het hooren van een heel zacht, kreunend geluid, dat van de overzijde van de gang scheen te komen.

Hij luisterde een oogenblik aandachtig, legde toen zijn vinger op de lippen, en sloop door de gang, tot hij stilstond voor de deur waarachter het gekreun luider scheen te klinken.

Het klonk spookachtig en angstaanjagend in dit donkere, door het vuur en de elementen geteisterde gebouw, maar Raffles aarzelde niet, nam de revolver in zijn rechterhand, zijn zaklamp in de linker-, en wenkte Brand dat hij de deur zou openen.

Maar vruchteloos draaide de jongeman aan den knop, want de deur bleek stijf dicht. Eensklaps viel zijn oog op een zwaren grendel, hoog boven aan de deur aangebracht, terwijl vlak boven den vloer een tweede te zien viel. Hij keek Raffles vragend aan, en toen deze kortaf knikte, schoof hij de grendels terug en nu kon hij de deur gemakkelijk openen.

Hij had bijna een schreeuw van verbazing gegeven, toen hij daar, in een nauw, smerig vertrekje zonder vensters een tweetal in het wit gekleede mannen zag zitten, stevig geboeid, en met de enkels vastgeklonken aan den muur met behulp van een korten, zeer dikken ketting, die iedere poging tot ontvluchting wel vruchteloos moest maken. Zoo waren zij ieder in een anderen uithoek vastgemaakt en het was dus onmogelijk dat zij elkander konden bereiken.

In het midden van het kale vertrekje, waar zich volstrekt geen meubelen bevonden, stond een ruwhouten tafel, en daarop lag een homp brood, in gezelschap van een aarden kruik met water.

De beide gevangenen waren niet alleen gebonden, maar ook gekneveld om hun het schreeuwen te beletten, dat misschien gehoord zou kunnen worden, ook al bevond dit vertrek zonder vensters zich in het midden van het gebouw.

Raffles had onmiddellijk in een van de mannen El Mokr herkend, dien hij in Marokko reeds had gezien; de ander was een van zijn volgelingen. Wat er met den derden man gebeurd was, bleef in het onzekere, maar Raffles meende dat hij wellicht woedend tegenstand had geboden en gedood was. Misschien ook zat hij in een ander gedeelte van het gebouw.

Het was nu wel klaar als de dag — El Mokr had zeer waarschijnlijk zijn vertrek naar Londen een dag vervroegd, de schurken, die op de een of andere wijze kennis hadden gekregen van zijn plannen, hadden hem hier te Londen overvallen, of misschien in een hinderlaag gelokt, hem en zijn helpers opgesloten, hem zijn juweelen ontstolen, en in zijn plaats waren zij den volgende dag doodkalm aan het Victoria Station aangekomen. Misschien hadden zij een of ander telegram onderschept, of een telefonische mededeeling — hoe dan ook, het toeval was hun gunstig geweest, en zij hadden zich bedriegelijk kunnen voordoen als de afgezant van Abd El Torin.

De gitzwarte oogen van den Marokkaan keken verwilderd in de richting van het licht zonder de binnentredenden te kunnen herkennen, maar Raffles begon onmiddellijk op zachten toon:

— Mijn waarde heer El Mokr, het doet mij waarlijk leed dat ik U in zulk een toestand moet aantreffen. Nog meer spijt het mij, dat ik dien nog eenige uren zal moeten bestendigen, totdat ik... een plannetje zal hebben ten uitvoer gebracht, dat niet langer uitstel kan lijden! Wees er echter zeker van dat gij den langsten tijd in gevangenschap hebt vertoefd. Voor het krieken van den dag zult gij vrij zijn! Ik mag U zelfs niet bevrijden van dien knevel in Uw mond —

gij zoudt kunnen gaan schreeuwen, en dat zou mij zeer onaangenaam zijn. Antwoordt mij slechts door hoofdknikken. Bevinden Uw vijanden zich hier in dit gebouw?

Het hoofd knikte haastig.

— Weet gij soms wat zij doen?

Het hoofd schudde ontkennend.

— Hoeveel zijn het er ongeveer? Tien? Meer dan dat getal? Twintig? Minder dus? Nu, dan zullen wij zeggen dat het er vijftien zijn! Heb ik het geraden? Des te beter!

Hij stond even in gedachten, en mompelde voor zich heen:

— Dat is eigenlijk meer dan ik verwacht had, maar misschien moeten wij er die drie schurken en den chauffeur bij rekenen, die nu ergens in Londen rondspoken. Komt mede, vrienden — wij moeten eerst de zaak nauwkeurig onderzocht hebben.

Hij knikte de beide Marokkanen bemoedigend toe, en liet hen weer in de duisternis en aan hun eigen gedachten over.

— Zij moeten nog een paar uren in hun onaangename toestand verkeerden, Brand, maar het gaat niet anders! fluisterde Raffles. Mij dunkt dat het nu volkomen duidelijk is. Een wijdvertakte valsche muntersbende heeft door een of andere streek van het plan van El Mokr gehoord, en vond dit een voortreffelijke gelegenheid, om haar werkzaamheden een weinig af te wikkelen. Nu, wij zullen eens zien wie hier aan het langste einde trekt!

— Je zult nu toch zeker de politie waarschuwen!

— Dat zal wel het beste zijn! Maar eerst moeten wij de geheime werkplaats ontdekt hebben, zoodat de kerels ons niet kunnen ontsnappen! Je begrijpt wel dat er niet een enkele mag ontkomen, of ons plan zou mislukken! Zij weten hier natuurlijk reeds, omdat zij het van de drie nagemaakte Marokkanen hebben gehoord, dat deze hun intrek hebben genomen in het Continental Hotel en daar vannacht zullen logeeren! Als die heeren nu ontijdig gewaarschuwd werden, zouden zij misschien het lid op den neus krijgen, en nu naar beneden, en voorzichtig geloopt — bedenk dat die cude trappen leelijk kraken!

De grendels werden weer zachtjes voor de deur geschoven, de drie mannen liepen een eindje de gang terug, en vonden inderdaad een oude, vermolmdde wenteltrap, en zij hadden alle moeite om de treden niet al te zeer te laten kraken.

Zoo kwamen zij gelijkvloers, en toen zij daar heel stil bij elkaar stonden en luisterden, meenden zij in de verte, heel vaag, eenig stemmen-gerucht te hooren.

— Zouden zij er een drukpers bij gebruiken, mylord? Ik hoor niets! fluisterde Henderson, die zich gewapend had met zijn baleinen knuppel.

— Een rotatiepers zal het wel niet zijn James! zeide Raffles glimlachend. Dacht je dat men bankbiljetten drukte als dagbladen! Het is een heel fijn werkje, en het geschiedt alleen met de hand of met een zoogenaamde degelpers. Maar ik hoor stemmen — en daar zullen wij ergens de geheime werkplaats moeten zoeken!

Plotseling hield hij op en wees, juist op de plek waar zij stonden, op een rossige, zeer dunne streep licht, daar, waar de zijmuur den vloer raakte. Zij traden een weinig achteruit, en de streep was weg.

— Onze zwaarte deed de planken een weinig neerbuigen! fluisterde Raffles, zodoende ontstond een kleine spleet, laten wij weer teruggaan.

Nauwelijks hadden zij de vorige plek weder ingenomen of de lichtkier werd weder zichtbaar. Zij bukten zich behoedzaam, en plotseling

zagen zij door een reet van een paar centimeters breedte in een tamelijk uitgestreken kelder, en zij konden een gedeelte zien van een werkbank, vol fleschjes, waarschijnlijk met bijtende zuren gevuld, een stuk van een kleine handpers, een paar lithografische steenen — — —

Er kon niet aan getwijfeld worden — zij hadden den oorsprong, de bron ontdekt van den stroom van valsche tien-pondsbiljetten, die thans over het zuiden van Frankrijk werd uitgestort, en welke de vervalschers nu ook reeds te Londen begonnen uit te geven.

De planken bogen zoover door, dat Raffles aanstonds begreep, dat zij terzijde niet op den muur konden rusten, en dat hier dus ergens een opening in den kelder moest zijn, misschien wel een of andere doorgang naar een aangrenzend vertrek. Hier een paar planken snel uit den vloer gerukt, en men zou onverhoeds kunnen binnendringen en de schavuiten overvallen.

Van de plek waar zij een stuk van den kelder konden overzien, zagen zij zes of zeven mannen, die langzaam heen en weer liepen, als lieden die geen haast hebben en die zich veilig wanen.

HOOFDSTUK VII.

EL MOKR IN DUPLICAAT.

Raffles bleef nog een kort oogenblik door de kier staren, gaf den beiden anderen een wenk, zij stonden op, en toen fluisterde Raffles:

— Aanstonds de politie waarschuwen! Dit is wel een van de onsmakelijkste kanten van het misdadigerschap dat ik ken!

— Maar alles zal in rep en roer worden gebracht, Edward! fluisterde Brand verschrikt. De politie zal dit gebouw doorzoeken, zij zal de gegrendelde deur vinden, en uit den mond van El Mokr zal zij hooren op welke wijze de diamanten gestolen zijn. Een kwartier daarna zijn alle Londensche juweliers opgebeld, en een uur later weet zij, waar de valsche El Mokr is afgestapt, en je kunt naar de juweelen fluiten.

— Stel je gerust, Brand — ikzelf heb ook nog een woordje mee te spreken! zeide Raffles glimlachend. Alles zal wel gaan zooals je zegt, alleen wat minder vlug, denk ik! Denk om de traptreden! Wij zullen maar weder langs denzelfden weg terugkeeren!

Zij gingen de trap dus weder op, liepen door de gang, en betraden de groote pakkamer.

Zij moesten nu de zaklantaarns weder dooven, uit vrees dat het licht van buiten zou worden

gezien, en zochten langzaam en voorzichtig hun weg naar het raam.

Maar Raffles, die de voorste was, stond plotseling stil.

Zijn scherp oor had duidelijk iets hooren kraken.

Het volgend oogenblik zag hij de gedaante van een man, ongeveer halverwege de lattenplank, die naar boven sloop. Maar die man had ook hem reeds gezien, en ook de beide anderen die achter hem kwamen. Het liet een doffen kreet hooren en met de snelheid van een aap gleed hij terug van de plank en trok die met een ruk van de vensterbank weg, juist op het oogenblik dat Raffles een been door de opening stak, waar de gebroken ruit had gezeten.

Het was zeker een wachtpost, dien zij nog niet gezien hadden, en van wiens aanwezigheid ze niets hadden vermoed.

Brand had alleen den doffen klap van de vallende plank gehoord, en vroeg verschrikt:

— Wat is dat?

— Een wachtpost! antwoordde Raffles kortaf. Hij heeft de plank weggetrokken! Wij moeten naar beneden springen! Die kerel mag

in geen geval telefoneeren! Waarschijnlijk zal hij zijn medeplichtigen in het Continental Hotel willen waarschuwen!

— En hij zal het ook zijn kornuiten daar beneden doen, mylord! fluisterde Henderson woedend. En bijna tegelijkertijd met Raffles sprong hij naar beneden, en kwam tamelijk zacht te land in de vette modder, met zijn onafscheidelijk valies naast zich.

De man die daar vluchtte morrelde even aan de geweldige achterpoort, maar toen hij die niet spoedig genoeg kon openkrijgen, zette hij met een onderdrukte vloek zijn vlucht voort.

Brand was ook naar beneden gesprongen, en zoo snel zij maar konden, ijlden zij den man achterna, die reeds om den hoek van het fabrieksgebouw verdween.

— Hij ziet ons misschien voor politie aan. Hij denkt dat wij het verblijf van El Mokr reeds hebben ontdekt, en nu wil hij zijn collega's natuurlijk waarschuwen! hijgde Raffles onder het voortsnelen.

Op hun beurt bereikten zij de zijlaan, en toen was de man, die vluchtte, en die over een stel zeer snelle beenen scheen te beschikken, al in de hoofd'aan, zonder zich verder om zijn kameraden daar beneden te bekommeren, en waarschijnlijk in de verwachting dat daarginds toch alles al verloren was, en dat hij nog moest trachten te redden wat er te redden viel!

— De auto! beval Raffles kortaf.

— Maar het liep hun ditmaal niet mede, want de wielen waren door het staan vrij ver weggezakt in de weeke kleilaag, en de motor sloeg vruchteloos aan, en de drie mannen moesten gezamenlijk al hun krachten inspannen om het voertuig los te werken uit het slik.

Dat vergde een paar kostbare minuten, en toen zij eindelijk konden weggrijpen, waren er een paar onwaardeerbare oogenblikken verloren gegaan.

De man was nog slechts als een schim zichtbaar in de verte van de laan, en zij konden hier ook niet al te hard rijden, uit vrees voor slippen.

Toch hadden zij den man bijna ingehaald, als zij niet veel langzamer hadden moeten rijden met het oog op de gevaarlijke kruising — en toen zij daar voorbij waren, was de man verdwenen.

Hij is zeker in het postkantoor! schreeuwde Brand, zeer opgewonden.

Het kantoor lag nog geen vijftig, zestig meters verder, en toen de wagen daar eindelijk stilhield, kwam de kerel juist weer te voorschijn, en wilde vluchten, maar Henderson stak zijn geweldigen arm uit, en trok den kerel naar zich toe, die vruchteloos naar zijn zak greep.

Het volgende oogenblik had Raffles het por-

tier opengeworpen en duwde den man naar binnen, terwijl hij kortaf beval:

— Neem hem zijn wapens af, en houdt hem vast!

De man grijnslachte, en zei spottend:

— Je bent toch een beetje te laat, maat! Jullie snappen ons zoo gauw niet!

— Misschien! zeide Raffles schouderophallend en hij snelde het postkantoor binnen, en maakte zich een oogenblik later bekend als detective, waarbij hij den penning toonde, die aan iederen Londenaar eerbied inboezemt. Toen zeide hij tot den hoofdklerk:

— Zooeven is hier door een kleinen man met een donker type getelefoneerd! Ik wensch dat gij de centrale opbelt, Uw naam opgeeft en die van Uw bureau, en onmiddellijk vraagt, wie werd opgebeld, en hoe het gesprek luidde! Het is een ernstige zaak, en voor de politie mag het beroepsgeheim niet gehandhaafd blijven!

De hoofdklerk weifelde slechts zeer kort, en toen zag Raffles hem op zijn eigen toestel afstappen, en een kort oogenblik spreken.

Hij kwam weer voor het loket, en zei haastig:

— De man sprak met El Mokr in het Continental, mijnheer! Hij waarschuwde hem dat hij onmiddellijk moest vertrekken — met zijn bagage, zooals hij het noemde. Hij zei dat er groot gevaar dreigde!

— Kreeg hij g'hoor?

— Ja, El Mokr was juist vijf minuten geleden met zijn metgezellen teruggespeeld, en maakte zich gereed om te gaan slapen!

— Permitteert U dat ik even van Uw toestel gebruik maak?

— Natuurlijk, mijnheer! antwoordde de klerk, terwijl hij hem den hoorn door het loket heen toestak.

Raffles behoefde niet eens in een telefoon-gids te bladeren, want in zijn ijzeren geheugen stond het nummer van het Continental Hotel als gegrift, en een paar seconden later zeide zij:

— Spreek ik met den gérant? Met de politie, mijnheer! Luister goed! De afdeeling Safe mag in geen geval aan El Mokr afgeven, wat deze vanmiddag tegen reçu gedeponneerd heeft! Het is toch nog niet te laat? Des te beter! Wacht mijn komst af! Ik kom aanstonds! Tracht El Mokr aan de praat te houden, en als dat niet gelukt, laten dan Uw kellners met de hulp van den portier hem arresteeren! Hij is een bedrieger! De echte El Mokr, wiens plaats hij heeft ingenomen, bevindt zich ergens anders. Het spijt mij, mijnheer, ik heb nu geen tijd voor nadere uitleggingen. Ik beloof U dat U aanstonds alles zult hooren!

Raffles gaf het toestel weer terug, bedankte den hoofdklerk, die er niets van begrepen had,

met een vriendelijken knik, verliet haastig het postkantoor weder en trad toen op den gevangene toe. Toen de gevangene daarbinnen zijn vroolijk gelaat zag, smoorde hij een gemeene vloek tusschen de tanden, want dat gelaat zeide hem maar al te duidelijk, dat hij te vroeg victorie gekraaid had!

Juist toen hij zou plaats nemen, vroeg Brand zachtjes:

— Moet nu de politie niet gewaarschuwd worden?

— Nog niet, Brand — wij dienen toch minstens nog een weinig voorsprong te nemen om te voorkomen dat men de zaak te spoedig doorziet! Want de echte El Mokr zal gevonden worden, men zal onmiddellijk een echten politieman naar het hotel sturen, en de mogelijkheid bestaat, dat ik achter het net zou visschen.

— Dat doet zij nu ook, want de gewaarschuwd gerant zal dadelijk politie te hulp roepen, om die kerels daarginds in arrest te nemen!

— Ik heb hem gezegd, Brand, dat hij dat met zijn kellners maar moest doen! Het is een geluk dat hij niet eens tijd zal hebben gehad, agenten binnen te roepen, want die schurk daarginds, eenmaal gewaarschuwd, zal natuurlijk onmiddellijk naar de safe zijn gegaan, de tasch met diamanten hebben opgevraagd, en het hazenpad hebben gekozen, onder een of ander voorwendsel, en dan hadden zij hem niet tegen mogen houden, als ik niet gewaarschuwd had. Wij zullen nog een kwartier wachten, hoogstens een half uur, en dan zullen wij opnieuw de politie opbellen, opdat die zich naar de verlaten fabriek kan begeven en daar de zaken regelen!

Hij boog zich over den schouder van Henderson heen, en zeide hem, zoo hard mogelijk te rijden.

Men zat wel wat benauwd in het kleine wagentje, maar dat ging nu eenmaal niet anders.

Brand had den gevangene ontlast van alles wat hij voor gevaarlijke dingen in zijn zakken had, een kleine browning, een vlijmscherp knipmes, een boksbeugel, een bos met loopers en nog andere voorwerpen, en hij hield den kerel nauwkeurig in het oog, die met loerende blikken van Raffles naar Brand had gekeken, en klaarblijkelijk met de grootste verbazing had geluisterd naar het korte gesprek, hetwelk de beide mannen zooeven hadden gevoerd, en dat in den mord van politiebeambten inderdaad zonderling mocht heeten.

Ongeveer vijf en twintig minuten later deed Raffles de auto opnieuw stilstaan, sprong er uit, trad een telegraafkantoor binnen, en waarschuwd daar ten tweede male de politie, die

hij, voor zoover hij dat noodig achtte, op de hoogte bracht van de aanwezigheid van een troep valsche munters in een afgelegen, vervallen fabriek in het zuiden van Londen.

En toen kreeg Henderson last, de auto zoo hard mogelijk te laten loopen, want op de laatste minuten zou het aankomen.

En zoo stootte het kleine wagentje dan ook in razende vaart door de verlaten straten van Londen, en het kon omstreeks half twee in den nacht zijn, toen zij eindelijk stilstonden voor het groote hotel met zijn driehonderd kamers.

Raffles maakte een oogenblik van groote spanning door, want reeds de volgende minuut kon beslist hebben of hij al die moeite niet vruchteloos had gedaan.

Hij wendde zich tot Henderson, alvorens uit te stappen, en zeide tot hem:

— Jij gaat mee naar binnen James! Houd je legitimatiepenning gereed!

Wat jou betreft, Brand — houd dien kerel goed in het oog en sla hem bij de eerste verdachte beweging neer. Hij mag ons tot geen prijs in den weg loopen.

Brand knikte slechts, en zag wel wat ongerust toe, toen Raffles en Henderson haastig de breedde trappen van het terras opliepen, en door de draaideur verdwenen.

Daarbinnen in de vestibule was het een vrij groote drukte van kellners, nachtpersoneel, den portier, en den gerant, die geagiteerd door elkaar liepen.

Raffles trad aanstonds op den gerant toe en zeide kortaf:

— Ik ben de detective die U ongeveer een uur geleden getelefoneerd heeft. Zijn de drie kerels gesnapt?

— Wij hebben er helaas maar één van in handen kunnen houden, mijnheer! antwoordde de gerant bedremmeld.

Raffles kneep de lippen oopen en vroeg: — Hoe is dat mogelijk! Wat is er dan geschied?

— Wel, zij moeten gewaarschuwd zijn, even voor ik Uw boodschap kreeg! Zij waren laat thuis gekomen, en nog niet uitgekleeft, en zij kwamen haastig naar beneden, zeiden dat zij onmiddellijk moesten vertrekken, dat er iets ernstigs geschied was, en vroegen hun diamanten terug, tegen overlegging van het reçu!

De vingers van Raffles sloten zich als een tang om den arm van den gerant, toen hij hem bijna toonloos vroeg:

— En — hebt gij tegen mijn instructies gehandeld? Hebt gij de tasch met juweelen overhandigd?

— Maar daar heb ik geen oogenblik aan gedacht, mijnheer! antwoordde de gerant met een

pijnlijk gezicht. Natuurlijk was ik het niet van plan, en al had ik dat wel willen doen dan zou mij dit toch onmogelijk geweest zijn, want de kluis is des nachts gesloten, de boekhouder komt des morgens pas om half negen, en als hij er is kunnen wij deposito's teruggeven. Alle reizigers, die zeer vroeg moeten vertrekken, vragen natuurlijk hun kostbaarheden reeds den avond te voren op!

Aan den eenen kant was Raffles opgelucht door deze mededeeling — maar aan den anderen kant begreep hij, dat de zaak zich toch niet zoo vlot afwikkelde als hij wel geloofd had. Daar stond hij nu, op twintig passen afstand van de safe, waar zich de buit bevond, en hij kon er niet bij voor den volgenden morgen half negen!

Hij wist zich echter met de uiterste inspanning te beheerschen, en zeide rustig:

— Die tasch met juweelen moet onmiddellijk worden uitgeleverd! Ik weet waar El Mokri is, en zij moet hem ter hand worden gesteld! Maar zeg mij eerst hoe het met die bedriegers ging!

— Wel, mijnheer, zij hadden nauwelijks gehoord dat zij tot halfnegen moesten wachten, of zij wilden de vlucht nemen, toen zij van alle kanten de kelniers zagen toelopen, die ik nog juist had kunnen waarschuwen. Twee hunner slaagden erin te ontkomen, waaronder die zoogenaamde El Mokri was, maar de derde zit in een van de kelders opgesloten!

Raffles maakte een gebaar van ongeduld, haalde toen de schouders op, en zeide eenvoudig:

— Er moet onmiddellijk iemand naar het huis van den kassier worden gezonden! Hij moet uit zijn bed worden gehaald, en met zijn sleutels hier komen!

— Maar — kan dat niet wachten tot morgenochtend, mijnheer? vroeg de gérant benauwd. Er is hier al een inspecteur geweest, die pas is vertrokken, en die zeide dat het geen haast had.

— Hoe kwam die inspecteur hier? vroeg Raffles dreigend.

— Wel, ik vond — ik meende — ik dacht, dat wij toch de hulp moesten inroepen van de politie! hakte de gérant verschromt. Heb ik daar dan niet goed aan gedaan, mijnheer? Het is voor ons hotel een zeer onaangename zaak, zulke Koppenickiade, en — — —

— Genoeg mijnheer! viel Raffles hem hooghartig in de rede. Het adres van den kassier, wat ik U verzoeken mag!

— Hij woont hier geen tien huizen vandaan, mijnheer!

— Des te beter! Wees dan zoo goed mij te vergezellen! En maak wat voort!

De gérant ging geheel en al overstuurd zijn hoed uit zijn kantoortje halen, verliet met Raffles het hotel, en tien minuten later traden zij er weer binnen in gezelschap van een derden heer met verward haar en met slaapegezwollen oogen, zeer nonchalant gekleed, zonder boord, op zijn pantoffels, en die eenige sleutels in de hand had, waarmee hij achtereenvolgens de deur van zijn kantoor, die van de kluis, en daarin weder die van een afzonderlijke bergplaats opende.

Hij nam er de tasch uit, stelde ze aan Raffles ter hand, en zeide:

— U zult mij toch zeker wel déchargeeren, mijnheer! Mag ik U een reçu verzoeken?

— Dat spreekt vanzelf, mijnheer! antwoordde Raffles effen, en hij nam uit zijn portefeuille een van die formulieren, welke de politie moet invullen bij inbeslagnemingen en dergelijke.

Met de tasch in de hand liep hij naar de draaideur, opende een der vleugels en riep naar buiten:

— Breng dien kerel ook maar hier, collega!

Brand stapte uit, het kleine, zwarte kereltje stevig in zijn kraag houdend, en een oogenblik daarna was die ook in een der kelders opgesloten.

En de zoogenaamde detective met zijn beide helpers wandelde juist door de eene helft van de draaideur naar buiten, toen een brigadier met drie agenten door de andere helft naar binnen kwam stappen.

Zooals Raffles voorzien had, werd de beklaagdenwaardige E. Mokri nog dien zelfden nacht bevrijd, en de inval in de geheime drukkerij had de gelukkigste resultaten, want inderdaad werd daar een geheele installatie ontdekt, uitmuntend ingericht tot het drukken van valsche Engelsche bankbiljetten van tien en van twintig pond sterling.

De man die de rol van El Mokri op zulk een uitstekende wijze vervuld had, werd echter pas twee maanden later gegrepen bij gelegenheid van een ander zaakje, en toen uit wraakzucht verraden door zijn makker, die eveneens was gevat. Het bleken twee bij de politie welbekende misdadigers te zijn, die nooit een voet in Marokko hadden gezet, maar wel zeer bevriend waren met een wasechten Marokkaan, die tot het gevolg van El Torin had behoord.

AVONTUUR EN ROMANTIEK

IN DE DIERENWERELD. Uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernis zijn ingetrokken, en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeerd, te midden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen.... De lezers worden als 't ware opgenomen, om met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de rimboe, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken.... Deze verhalen, boeiend als welke ook, zijn zoo bijzonder aantrekkelijk, omdat ze

GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want ze zijn ontleend aan 't beroemde standaardwerk van den grooten Duitschen dierkundige DR. A. E. BREHM, aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers.

UITSTEKENDE PERS — DANKBARE KOOPERS!

Zelden is een werk met zoo algemeene waardeering ontvangen! Bekende paedadogen als Fr. M. Ludwinus en wijlen Stamperius gaven 't werk 'n warme aanbeveling mede als uitnemende lectuur voor de jeugd. De Pers schrijft: „Interessant, onderhoudend leerzaam”. „Echt iets voor jongens-natuurlijkehebbers; bovendien zijn er ook zulke meisjes.” „Men schaffe zich dit werk aan!” Van de vele enthousiaste koopers volstaan we met te noemen den Heer A. Ament te Blerick, die schrijft: „Dit boek bevat me buitengewoon! Ik heb alle boeken van Jack London en James Curwood gelezen, dus meen over goede kwaliteit mee te kunnen praten! Ze zijn bovendien een pracht aanwinst voor m'n boekenkast.”

1080 bladz., ruim 30 kleurendrukplaten, 100 foto's, 120 teekeningen,

dit alles tezamengebracht in twee kloeke deelen in stevige linnen prachtbanden gebonden. Om een ieder in de gelegenheid te stellen van deze unieke aanbieding te profiteeren, hebben wij gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Reeds met f 1.— per maand kunt U zich dit standaardwerk aanschaffen. Franco toezending geschiedt onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon.

BON

in te zenden aan N.V. Roman-, Boek- en Kunsthandel
H. Nelissen, Prinsengracht 627, Amsterdam. Postrekening
No. 60092.

Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen de twee in prachtband gebonden deelen van „Avontuur en Romantiek in de Dierenwereld”, tegen betaling à contant van f 6.— / tegen 3 betalingen van f 2.— / tegen 6 betalingen van f 1.—. Het bedrag ad f 6.— / de 1e maand. termijn van f is heden door mij verzonden. (Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM:

L. L.

ADRES: .. :

